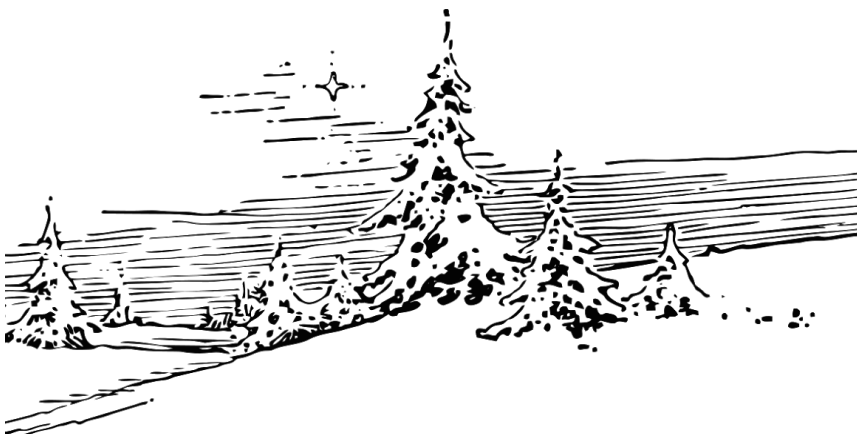


Владомир Кукка

"Змінна"



©winter-by b0red

$$y=x+1; x=2, x=-2.$$

2021

Зміст

Анотація	2
Передмова.....	3
Дія №1	4
Дія №2	15
Дія №3	26
Дія №4	38
Дія №5	49
Дія №6	62
Дія №7	72
Дія №8	84
Дія №9	95

Анотація

Зима. Сніг і мороз. Події однієї доби. Кілька життєвих історій - які перетинаються одна з одною - і впливають одна на одну. Вчинки, які в залежності від ситуації, виглядають та сприймаються по різному.

Передмова



"...а коли зійде місяць
і засне впертий птах
твої мертві руки у моїх руках
і запахне землею
і долаючи страх
твої мертві руки у моїх руках..."

(© Олександр Буліч (Sasha Boole))

Дія №1

Рипіння вчорашнього снігу під ногами, який не так давно наліплявся на все, що міг, сьогодні вже був покритий ніби тоненькою шкіркою, яка під вагою продавлювалася і на снігу залишалися чіткі відбитки. Звук від цього дійства розходився луною на десятки метрів, невеликий ранковий мороз цьому тільки сприяв. Сонце, яке лише час від часу пробивалося із-за хмар виблискувало на цій скляній поверхні та сліпило. Але сліпити той не було кого... Ну майже нікого. Лише малий хлопчик, років семи намагався втекти від свого собаки, який радісно граючи наздоганяв хлопця. Старе зимове взуття, яке все одно залишалося теплим, трошки завелика куртка та шапка з відкинутими вухами, які під час бігу розвивалися і не те щоб гріли - а скоріше ще більше дратували собаку, який час від часу грайливо гавкотів.

Вулиця стояла пуста. Сусідній навпроти двір, в який час від часу із сумом поглядав цей малий хлопець, стояв як пам'ятка культури. Ще близько року тому, там жив його товариш, не один рік вони вдвох гралися в кучі яскраво жовтого піску, силует якого під снігом і зараз виднівся коло похиленого забору. Проте молоді батьки, які так не могли нарадуватися, що їх дитина зростає серед чудової природи, в тиші і спокої, - зрозуміли, що отримати добру освіту в цих місцях буде складно - вирішили все ж переїхати до міста. Нехай і на зйомній квартирі, нехай і одна кімната зі старим, трюхлим дерев'яним вікном - але все ж з можливістю відвідувати школу, де учні мають змогу на уроках порушувати дисципліну і переговорюватися з іншими із сусідніх парт - адже ці інші є, їх точно більше чим двоє...

Хоч і пройшов лише рік, але той самий сусідній двір вже нагадував невеликий, крихітний ліс - який тепер стояв покритий снігом. І хоч ці дерева, трохи вищі за хлопця і влітку були лише дратуючим бур'яном, зараз вони по справжньому робили досить непоганий пейзаж. Але надії,

що хтось новий приїде сюди і вирубає цей ліс - не було. Таких трав'янистих лісів тут було вже набагато більше, ніж звичайних людських дворів. З кожним роком всі ці ліси розросталися, а будівлі поступово перетворювалися в руїни, які в зимовий час, коли наступала відлига - часто піддавалися історичним розкопкам з боку шукачів металобрухту.

Хутір складався з двох вулиць, які разом утворювали такий собі хрест. Проте ось так вранці побачити живу людину - було не так вже й просто. Будь-якої проїжджої дороги крізь хутір не було. Магазин був лише так званий, який знаходився в сараї жінки похилого віку, котра мешкала при в'їзді в хутір, зі сторони міста. В такий зимовий період хлопець інколи міг спостерігати тих, хто йшов повз його двір саме в напрямку магазину, але це траплялося не так часто, як йому б хотілось. З іншого боку хутора - було невелике озеро з прісною водою, не досить глибоке, але риба все ж там була, і влітку хлопець разом зі своїм дідом ходив туди зі старою бамбуковою вудкою.

Діда хлопець любив, майже весь час проводив з ним. Вже чотири роки, як він жив тут разом з ним та бабою, і все. Батьки були, але лише по документам. Вони, а точніше їхній спосіб життя - змусив діда забрати внука до себе. І хоч тут в школі, в яку хлопець пішов минулого року, було в класі лише двоє дітей, все ж він пішов до цієї школи і не сидів вдома по декілька днів голодним. Сам хлопчина, хоч і мав не багато років, але все це вже розумів і не було жодного дня, щоб він згадав чи засумував за тими, хто привів його у цей світ.

Собака видавала дзвінкий гавкіт, намагаючись відібрати у хлопця подертий, жовтого кольору, невеликий мячик. Хлопець кидав його по дорозі, вкритій замерзлим снігом, і він по ній чудово котився, а для його вірного друга - не було нічого кращого, щоб намагатися зубами вхопити цього мяча прямо на ходу. Собака не виділявся особливою красою, звичайний дворовий, невеликий пес. Проте він

кожного ранку з надією виглядав саме хлопця, який завжди виносив з будинку щось смачне, і так тривало вже близько двох років, як тільки він з'явився у цьому дворі ще малим песиком. Хлопець любив його всім серцем, цілими днями разом з собакою, в ці зимові дні, досліджував закиданий снігом город, сад, і звичайно бавився з ним на дорозі, де під снігом були лише залишки асфальту.

Силует людини показався на практично білому фоні. Гілки дерев також були покриті мокрим снігом, який тепер міцно схватився за них і під його вагою вони болісно прогиналися. Хлопець мав деякі проблеми із зором, не міг далеко бачити, але він зі стовідсотковою впевненістю знав, хто наближається, хто човпе по вулиці. Один із небагатьох місцевих жителів, товариш його діда, з яким, згідно довгих і нудних для хлопця ділових розмов, вони разом працювали в лісозаготівельній бригаді, ще багато років тому. Чоловік років вісімдесяти досить повільно і обережно рухався, переставляючи кожную ногу по черзі, роблячи при цьому паузу на секунду або й дві. Одягнений був у чорну шубу, яка мала величезний воріт, котрий був піднятий і надійно захищав від вітра, якого впринципі й не було. Шапка була сучасна, з бубоном - купив він її у тому ж таки магазині, інших не було. Вона подобалась хлопцеві. На ногах були одиті старі, саморобні зимові чоботи, - адже зовні вони нагадували звичайні, які треба одягати під час дощу, проте в середині було вшите хутро, яке визиравало й назовні, роблячи яскраво білу кайму довкола кожної з ніг.

- Доброго ранку! - закривач хлопець. Собака кинувши м'яча, одразу побігла до діда, проте зовсім не боялася його і не гавкала, лише підстрибувала практично до поясу.
- Ох... Ну оце ще ти... Ану йди, йди від мене! Не чіпай моїх рук! Лиже воно... Доброго ранку! Ти б оцю собацюру свою на повідку водив, бо вона зараз мене

з ніг зіб'є! - гучно, але зовсім не вороже прокричав дід.

- У мене немає повідка! Є лише цеп, але я не хочу, що він з ним бігав... Він же важкий!
- Важкий чи не важкий... А я ще важчий! Хто мене тоді буде підіймати?!
- Підіймати?!
- Ага... Я ж впаду от зараз, і що тоді?! Ще й кістки попереламую...
- Кістки?! Які кістки?
- Та які ж... Свої звичайно, вони у діда вже так... Тільки того, що є... Шкіри тримаються! - дід посміхнувся, а собака заспокоївшись знову побігла за м'ячем.

Хлопець ближче підійшов до діда, засунувши руки до кишень своєї куртки. Собака бігав довкола, тримаючи в зубах мяч.

- А ви до магазину йдете? - запитав хлопець, дивлячись прямо діду в обличчя.
- Ну так... Куди ж я ще можу оце по такій погоді човпати... Де там твій дід? Що робить? Спить?!
- Не знаю... Не спить. Він сказав, що бабуся напекла пиріжків з картоплею, поклала туди цибулі... І він сказав, що краще кору з дерев буде гризти, чим ту цибулю...
- Хах, ох і дід! Все йому не так...
- Ага... А що ви будете купувати в магазині? - запитав хлопець знову зазираючи діду прямо в очі.
- Що буду купувати? Та що - хлібину та цукру, може ще щось... Сірники ще потрібні.
- А можна я з вами до магазину піду?
- Зі мною... А дід твій не буде тебе лаяти?
- Не знаю... Я вже ходив сам до магазину! Я знаю дорогу!

- О, ти ба! Ти вже сам там господарюєш! Ну правильно... Бо ті баба з дідом...
- Ага... А куди ви будете складати те, що купите?
- А в мене в кишені, ось в шубі - сумка. Ти такої ще не бачив!
- Яка вона?!
- Ось зараз..., - дід зупинився, зняв рукавицю, також зшити з шматків тканини та з хутром всередині. Дістав з кишені зшити із старого, потертого рюкзака сумку, з двома ручками, та однією більшою лямкою, яка з'єднала дві її частини.
- Це ваша сумка?!
- Угу... Бачиш яка вона! Міцна як зі сталі!
- А для чого ось це? - хлопець показує на лямку.
- Це для того, щоб можна було накинути її через плече та за спину, щоб в руках не нести, зрозумів? - запитав дід дивлячись на хлопця, який досить уважно і зацікавлено розглядав сумку.
- За спину?! Навіщо сумка на спині?! Це як я в школу ходжу, але ж я туди книги свої складаю...
- Для того, що мені вже складно в руках нести щось, ти ж бачиш - яка ось дорога, слизько... А так - я ось так, дай сюди руку, - дід надягає сумку хлопцеві на голову і одну руку, таким чином, щоб сумка опинилася у нього з боку, - Бачиш, як чудово вийшло!
- Ага... Прикольнo! - промовив хлопець, дивлячись на сумку, низ якої був на рівні його коліна.
- Ну що? Ходімо тоді до магазину, будеш нести сумку мою!
- А що, можна?!
- Звичайно! Допоможеш мені, а я тобі, щось смачненьке куплю!
- Я м'ясо люблю!

- Хах... М'ясо... Ну щодо м'яса я не думаю, що там воно є... М'ясо он у твого діда в сараї бігає... Але щось солоденьке думаю там все ж є... Ходімо.
- Дід мені говорить, що якщо я буду їсти багато солодкого... Ну там цукерок, шоколадок... То мої зуби випадуть, як у нього, і я зможу тільки суп сьорбати...
- То в діда зуби випали, бо він старий уже як чорт, він ще старший мене! Так що слухай його поменше! Ти он ще який... Малий, тобі солодке тільки і треба їсти, бо коли ж як не зараз?!

Хлопець тільки поглянув на діда, злегка посміхнувшись і рушив вперед. Сумка билася хлопцеві по коліну і заважала йому робити кроки, але виконання такої важливої місії повністю зневілювало цей дискомфорт. Пес біг попереду, він також знав дорогу до магазину.

Магазин, який знаходився у одній із імпровізованих кімнат сараю. Справжнього сараю, адже в іншій його частині перебували кролі та декілька овець. Проте, місцеві і цьому були раді, адже це куди краще, чим один раз на тиждень виглядати авто, яке могло і не приїхати з різних причин.

Двері були дерев'яними, які на ніч закривалися на великий замок, якому було років двадцять не менше. Самій же будівлі сараю - було точно в два рази більше років, але точно ніхто не міг сказати. Для жінки, яке взялася організувати таких імпровізований магазинчик - це була справжня втіха, вона могла сидіти там, приглушено слухати радіо, читати газету чи книгу, і зовсім не важливо якщо за весь день ніхто так і не прийде за покупками. Хліб завозили лише декілька разів на тиждень, а інколи, коги погода взагалі псувалася, особливо взимку, могла і сама спекти кілька буханок, щоб місцеві мали що з'їсти.

Голос диктора по радіо було чути ще на дорозі, яка плавно йшла далі, а дід з хлопцем завернули у подвір'я. Стежка була прогребена охайно, так, що снігу під ногами

взагалі не було. Собака, який був прив'язаний коло хати - злегка два рази гавкнув, навіть не вилазячи з будки. Та і гавкнув він більше на собаку з м'ячем, який також забіг на подвір'я, але все ж до будки не став наближатися, що було досить дивним, проте - він тут був не вперше, тому цілком очевидно мав цьому пояснення.

Хлопець витерши і так сухі підошви ніг об спеціальний купований коврик, видаючи при цьому характерний звук, від якого собака знову два рази гавкнув з будки. Двері відчинилися. Хлопець їх обома руками повільно відхиляв на себе, а першим не зайшов, чекав на діда, який тільки що доходив до цих таки вхідних дверей.

- Є хто?! - вигукнув дід, ставши на той самий коврик, але не витираючи ніг.
- Є, є... Заходьте, не випускайте мені тепло! - промовила жінка-продавчиня, - Ну чого так довго?! - тут же повторила своє прохання якомога швидше зайти всередину.
- Та зараз, чого ти вже кричиш, я ж не можу залетіти сюди до тебе... І так ледве ноги тягаю, - промовив дід, заходячи всередину. Хлопець тут же, намагаючись робити все швидко - причинив двері.
- Добрий ранок, вашій хаті, - промовив дід.
- О, ви як скажете ото! Яка ж це хата?! - усміхнено промовила продавчиня.
- Ну а що, невже не хата?! Ти ж тут сидиш, днюєш і ночуєш, - відповів дід сідаючи на невелику скамейку, яка стояла під стіною. А на стіні, над нею висіла стара картина, де були зображені чи то коні, чи то собаки... Хлопець тут був уже не раз, і кожного разу дивився на цю картину, намагаючись все розібратися.
- Ти там щілину не залишив?! - продавчиня звернулася до хлопця.
- Ні, я з усієї сили зачинив! - відповів хлопець.

- О, ти ба! Будемо назад йти, ти також з усієї сили двері закривай, щоб вона тут зі своїми вівцями до весни сиділа, - розсміявся дід, при цьому намагаючись розстібнути шубу, яка заважала йому зручно вмотитися на скамейці.
- То ви діду мовчали б краще! І що це ви взагалі хлопця з собою водите, невже не в змозі буханку хліба додому донести?! - усміхаючись промовила жінка.
- А що ти думала, скоро вже й з хати не зможу вийти... З кожним днем, все ближче і ближче...
- Що ближче?!
- Та що - земля!
- Хахах, так годі вам! Земля там близько...
- Ну а що, невже не правда?!
- Ну...
- Отож...
- А як це - земля близько?! Яка земля?! - промовив хлопець дивлячись на діда та переносючи погляд на продавчину.
- Хах, ну дід має на увазі, що зима скоро закінчиться, і настане весна, потрібно буде на городі поратися знову..., - відповіла жінка, дивлячись на діда.
- Як же зима скоро закінчиться?! Ви що не знаєте, що попереду, ще більша половина зими?!
- Дійсно! От бачиш, торгашка... А в школі напевно і не навчалась..., - усміхаючись відповів дід, - А ти бачиш який... Смишльонний.
- Хах, а що мені?! Мені і так достатньо, я вже здорова, а йому ще тільки до школи й ходити...
- Хліб є? - запитав дід.
- Є. Вам одну чи дві?
- Ой... Та напевно давай дві, бо якщо ще снігом засипе, то точно не дійду...
- Я чула прогноз, сьогодні якраз має бути знову сніг...
- Отож, бачиш... Так, що давай дві!

- Що ще?
- Та що... Не знаю..., - відповів дід, дістаючи з внутрішнього карману шубу старий, подертий гаманець, який уже не застібався - а просто був скріплений іржавою скрепкою.
- Давайте, рахуйте свої фінанси і вирішуйте...
- Хах, фінанси... Там тих фінансів...
- Та не прибідняйтесь! Що ви там купуєте, один хліб і гречку...
- Ага, гречку... Вже й на гречку твою немає! Ремонтував собі телевізор цього місяця, бо без нього вже не можу! Сидиш, дивишся в ті стіни...
- Ну то діло звісно потрібне...
- Потрібне! Але ж і коштів тепер... чортма! Оце скуплюсь сьогодні і потім буду вовком вити!
- Вовком?! - насторожено запитав хлопець.
- Ага, вовком, вовком... То тоді так кажуть, коли немає чого з'їсти або просто сумно...
- А вовки і дійсно вили, позаторішньо ніч, ви там не чули в себе? - запитала продавчиня.
- Ні, не чув... Я не почую, якщо вони й до хати залізуть!
- Хах... Були, як на мене - то двоє.
- Вовки?! - знову насторожено запитав хлопець уважно дивлячись на жінку.
- Так, вовки! Тому сам далеко від дому не бігай! Бо зараз зима, вони так і лізуть по ближче до людей.
- Вони хочуть нас з'їсти?! - знов запитав хлопець.
- Ага... Скоріше ми їх поїмо! Я б так точно від шматка хоча б такого м'яса не відмовився, - дещо усміхнено відповів дід, - А от твій песик отой, що стрибав на мене, от його краще закривай на ніч, бо його точно вовки можуть поцупити!
- Його дідусь закриває разом із козою, в сараї, - тут же відповів хлопець.

- О, то правильно! Ну добре - давай мені ще крупі якої небудь, цукру, сірники... Якогось печива м'якого, щоб хоч щось жувати...
- Ну печиво яке є! М'яке воно чи не дуже... То я вже не знаю!
- Ну добре, яке вже є... І чаю давай ще. І так, - дивлячись на хлопця, - є у тебе яка небудь шоколадка?
- Шоколадка?! То грошей кажете немає, а то шоколади купуєте!
- Та то не мені! То моєму помічників! Давай - йди, підставляй сумку, нехай складає тобі все в сумку!

Продавчиня все склала до сумки, дід заплатив кошти, і перекинувшись ще декількома словами, разом із хлопцем вийшов з магазину. Хлопчик ще раз поглянув на картину з чи то конями чи собаками і надійно зачинив двері і попрямував вперед. Тепер сумка ще більше билася його по колінах, але знаючи, що там лежить і його шоколадка, він вже точно не звертав на цей факт уваги. Собака увесь цей час слухняно лежала коло біля подвір'я і гризла свій м'яч.

Вийшовши на дорогу, дід з хлопцем попрямували назад. Нікого більше не було видно. Лише десь вдалині було чути бензопилу, яка працювала як завжди перемінно. В одному із покинутих давно подвір'їв каркали граки, які вместилися на старій деревині акації. І було чути, як дятел розбиває черговий горіх. Сніг під ногами все так само продовжував рипіти.

Дійшовши до подвір'я, де жив хлопець, дід зняв з хлопця сумку, начепив її собі, віддав йому шоколадку, а також дав декілька штук печива, яке все ж було досить таки м'яким.

Хлопець подякував діду і тут же почав відщипувати маленькі шматочки і по черзі, то собі, то собаці. Собака при цьому дзвінко гавкотіла, навіть завивала. Дід пішов далі. У сусідньому з подвір'ям хлопця - дід поглядом зустрів

чоловіка років сорока. Він його добре знав. Це був Злат. Він сам тут жив уже років п'ять. Мовчки кивнувши йому привітання і отримавши у відповідь такий же кивок, дід не поспішаючи покрокував далі. Маленькі сніжинки почали пролітати у повітрі. Сонце вже не пробивалося до землі. Хлопець продовжив бігати на дорозі, тепер вже ловлячи ротом сніжинки. Піднімався легкий вітер.

Дія №2

Ліс по своїх краях був повністю хвойним. І той, хто не знає, міг з легкістю подумати, що перед ним звичайнісінький хвойний ліс з одними лише соснами, ялицями та свіжим хвойним повітрям. Все це було, але чим глибше всередину - там з'являлися і старі дуби, і берези з іншими чагарниками. Пройти увесь ліс вздовж чи впоперек було не так вже й просто, адже вже давно за ним ніхто не доглядав. Лісника років двадцять тут не було, а хуторки, які розташовувалися довкола цього лісу - практично всі перетворилися скоріш на пам'ятки архітектури, з характерники руїнами. Лише поодинокі люди, які ще залишились у цих поселеннях могли час від часу заходити до лісу, щоб зібрати грибів. Проте, таких охочих було зовсім мало, через те, що всі жителі, ну майже всі, цих хуторів були не молодого віку, і пересуватися лісом їм вже було складно.

Біля одного із країв лісу, майже по дотичній, проходила не надто оживлена, але все ж дорога, яка з'єднувала два міста. Деякі відгалуження від цієї дороги і слугували такими собі шляхами до майже пустих, а деколи і зовсім, хуторів. Шляхами, бо назвати їх дорогами було складно, асфальту майже не було, багнюка та поросла трава. По одній із таких доріг навіть їздив шкільний автобус, який забирав із одного із хутора лишень трьох школярів, один із них - це той самий хлопчик із собакою. Інший шлях, який знаходився дещо раніше по дорозі, у взагалі поганому стані, його було складно помітити, адже він вів до повністю покинутого хутора. Останній житель цього хутора покинув його ще сім років тому. Сам хутір знаходився дещо заглиблено в лісі, саме у хвойній його частині, і відстань до дороги була не менше десяти кілометрів. П'ятеро силуетів показалися на початку вже майже не проходимого шляху.

Йшло двоє старших чоловіків, обом більше тридцяти п'яти, а може й сорока років. Ще було двоє молодих

хлопців, одному на вигляд років дванадцять, а іншому не більше п'ятнадцяти чи то шістнадцяти. Позаду всіх них йшла жінка, точно не молодше тридцяти п'яти років.

Двоє молодих хлопців йшли одягнені по погоді, але в одного була розбита сильно верхня губа, кров була свіжою і ще потроху виступала з рани, хоча й на морозі швидко зверталася. Інший, той що самий менший йшов відразу біля нього. По іншому і не могло бути, адже вони були прив'язані один до одного. В обох були зв'язані ноги вірьовками, щоб вони не могли робити великих кроків, і так вони нагадували в'язнів, яких ведуть на прогулянку. А руки, окрім того, що були міцно зв'язані у кожного, ще й також були зв'язані між собою досить не довгим ременем, щоб вони обоє трималися разом. У меншого хлопця на очах блищали сльози, а шапка була вся у снігу - очевидно чи то намагався пручатися, чи просто не раз падав. Хоча, в обох них увесь перед одягу - куртки, штани - також були злегка у снігу, скоріш всього лежали обличчям в сніг. Проте, з огляду що сніг вже був не свіжим, а підмерзлим, промокнути чи набрати на себе надто багато снігу вони не змогли.

Один із старших чоловіків відразу зайшов на сам перед, ще на початку шляху, і почав імпровізованою палицею фактично прорубувати шлях, намагаючись розламати сплетіння минулорічного бур'яну, який захопив майже увесь, колись досить таки широкий шлях або навіть дорогу до вже покинутого хутора. Його рухи були замахистими, але не надто рішучими, не вкладався він в удари - думки були про зовсім інше. На ньому була чорна шапка, на вигляд явно не зимова. Куртка була темно-сірого кольору, з відкинутим воротником, але у горі не застібнута на декілька пуговиць. На лівому рукаві куртки була свіжа і досить велика кров'яна пляма. Штани - це звичайні джинси, самого звичайного, як для джинсів кольору, але дещо засмальцьовані, на обох колінах також виднілася свіжа кров. На ногах - досить високі ботинки, які були туго зав'язані, і доставали аж до литок. На спині у нього була

поїздна сумка - та, що закривалася згори. Студенти часто таку сумку використовують, що везти харчі собі до гуртожитку. Сумка була на спині, але вона не була чимось важким наповнена, була скоріше пустою, хоча все ж щось у ній було. На руках були одиті звичайні ремонтні рукавиці, не зимові - але нові, з характерними пупиришками на долонях та пальцях. Такі ж самі рукавиці чи то перчатки - були й у іншого старшого чоловіка та й у жінки.

Інший чоловік, той, що відразу йшов за перший, і постійно озирався по сторонам, був одягнений у якийсь пошарпаний комбінезон, - очевидно з його роботи, адже на спині виднівся напис, хоча розібрати його вже було практично неможливо. Штани від комбінезона на колінах були вимазані свіжою, хоча й мерзлою землею. Така земля була і на його робітничих перчатках. Шапка була зимова, але явно не нова. На ногах були невисокі зимові калоші, які явно були великими на нього, адже практично через кожних два-три метри, він на секунду зупинявся, що поправити чи то ліву, чи то праву ноги - які вислизали із цих калош. У руках у нього був звичайний пакет, який видава типовий, не зовсім приємний шурхіт.

Жінка, яка йшла позаду всіх - деколи озиралась назад. Вона мала темно синю шапку, жіночу, яка на вигляд була явно мінімум торішньо придбаною. Куртка на ній була не те щоб зимовою, а як часто можна почути - на пізню осінь, або всесезонна. Куртка - зеленого, навіть більше кольору морської хвилі. З під куртки, яка не була надто довгою, визирав білий светр, комір якого виднівся і біля шиї жінки. На ногах - джинси світло синього кольору та зимові, жіночі ботинки, досить дешевого покрою. Жінка мала на одній із рукавиць свіжу кров, яка хоч і встигла свернутися, але все ж була яскраво червоною плямою на білій тканині рукавиці.

Жінка не просто оберталася, вона робила оберт на триста шістдесят градусів, щоб упевнитися, що ніхто їх не бачить. Вона у руках тримала дві речі - спеціальну залізну монтировку від автомобіля, а в іншій руці - ще одну сумку,

аналогічну до тієї, яка була на спині у першого старшого чоловіка. Коли один із молодих хлопців заплутувався у ногах, які були зв'язані і ледь не падав, вона могла вдарити його, а потім й іншого монтировкой по рукавам. Не надто сильно, але доволі болісно.

- Слухай, В...
- Тихо! Скільки тобі раз повторювати, телепню! Ніяких імен! - різко вигукнув старший чоловік, який йшов попереду всіх, зупинившись і обернувшись до іншого, який і намагався звернутися до нього.
- Вибач, я...
- Закрий свого рота! Потрібно по тихому зійти з дороги, а ти знову рота свого тягнеш...
- Але.. Джод... Я все думаю про автомобіль... Дарма ми його краще не сховали...
- Припини, Мобрей! Ми вже все обговорили! - різко ззаду відгукнулася жінка, - Ми потім її як будемо з глуші витягувати... Сніг має сьогодні бути, сліди і так примите, так що перейматися нічого.
- Я розумію, але все ж вона буквально в десяти метрах від дороги..., - промовив Мобрей, дивлячись у спину Джоду, який вже рушив далі, махаючи палицею по бур'янах.
- За весь час, що ми там возилися... А це було не так і мало часу, жодний автомобіль не проїхав, нас взагалі ніхто не бачив, так що припини плакатися, Моб! - дещо упевнено і зверхньо промовила жінка.
- Дейзі! Я не плачусь, а просто намагаюсь зібрати свої думки до купи... Ти це розумієш? Чи в тебе взагалі з головою проблеми?! - вигукнув Мобрей.
- Помовч краще, Мобрей... - промовив Джод.
- Я зараз тебе оцією монтировкой угрію, чуєш?! Проблеми в мене... Ти на себе подивись! Розкис як ганчірка! - відповіла Дейзі.

- Може й розкис... Але ж... Я ніколи на свої очі не бачив, як...
- Замовки Моб! - Джод знову зупинився і замахнувся палицею на Мобрея, - Я тобі вже говорив, викинь це із голови! Викинь! Забудь! Що сталося, те сталося!
- Я розумію це... Але ж скільки крові... Ти ж знаєш, я не можу цього терпіти! Вона залишилась там, Джод! Вона там повсюди в авто! А ми її залишили! - все більш панічно вигукував Мобрей.
- Ми ж її потім і заберемо... Ми не могли її спалити... Це привернуло б увагу! - відповів Джод і рушив знову вперед.
- Значить треба було їхати сюди на ній! Але не залишати там її...
- Куди їхати?! А ще говорить, що в мене проблеми з головою - ти поглянь! Тут же ні пройти ні проїхати! І якщо ми б тут застрягли, то на цьому довбаному шляху, авто точно було б помітно! - відповіла йому Дейзі, яка штурхнула у спину старшого із двох хлопців, щоб ті почали рух, і пішла за ними.
- Не знаю, я не знаю... Джод, чуєш? - знову промовив Мобрей.
- Господи! Та що ж таке?! Чого ти хочеш від мене?! - вигукнув не зупиняючись Джод.
- Коли я копав ту бісову яму... Це все пішло не так, зовсім не так, як ми хотіли! Я думаю, що ти міг би і не...
- Знаєш що, Моб! - вигукнув Джод, продовжуючи рух вперед, - А як хотів?! Щоб чистеньким і пухнастим залишитися?!
- Я ж не про це, Джод...
- Про це ти, про це! І взагалі, якого біса ми зараз нову будемо цю тему підіймати?! Що зроблено те зроблено! Ніхто нічого не доведе! А коли й зможуть щось там нарити, то нас вже тут не буде! Ти ж знаєш, які там шукачі... Можна не перейматися!

- Та чого ти йому розмусоюєш все, Джод?! Це в нього очі були загорілися, коли він почув про суму, яку можна отримати, і слова тоді не промовив! - вигукнула Дейзі.
- До чого тут це, Дейзі?! До чого тут це, поясни мені?! - відповів їй досить емоційно Мобрей. - Я ж не про гроші! Від суми у всіх нас очі засвітилися, і так, я не виключення! Але ж те, що сталося дві години тому... Я не очікував цього, я не розраховував на таке...
- А ти думав тобі грошики за цих двох вилупків просто так дістануться?! Що ти просто з нами прогуляєшся, ось так по лісі походиш, повітрям подихаєш і все?! Хах!
- Хахах! - також засміявся Джод.
- Ну а що, Джод, милий, хіба я не права?! - звернулася Дейзі до Джода, дещо підсмішкуватим тоном.
- Звісно, дорога! Тут передбачити було складно щось...
- Просто потрібно було почекати! Ось і все! Ми як планували?! А як у підсумку вчинили?! - знервовано відповів Мобрей.
- Почекай чого?! Поки грошики упливли б?! Чи чого чекати Моб?! Такий шанс - він далеко не частий гість у нашому житті, і ти це прекрасно знаєш! І якщо вже захотів з нами, то закрий свого ротяку накінець-то і йди за мною! Нам ще до того довбаного хутора, щоб його... Кілометрів сім човгати...

Мобрей більше нічого не відповів Джоду. Всі повільно продвигалися вперед. Молоді хлопці, часто запутувалися у сухій, мерзлій траві. Декілька раз просто падали на землю, що дуже злилоло Дейзі, яка ногами і монтировкой била їх у цей момент, щоб вони швидше підіймалися і крокували далі.

Снігу у лісі було чимало. В деяких місцях були особливо великі перемети, заввишки не менше одного метра, які утворилися через розгалуження серед сосен. Молодим хлопцям було досить тяжко іти по цим переметам,

адже сніг хоч і був підмерзлим, проте все одно провалювався під ногами і ноги погрузали в цих кучугурах снігу.

Джод рубав палицею замерзлий бур'ян, який в додаток ще був й вкритий товстим слоєм снігу. Через деякий час, Джод зупинився, дивлячись дещо в правий бік. Мобрей злякано застиг і також глянув в бік. На, колись гарно викошеному і доглянутому, а зараз покритому високою травою, узбіччі, ледве виглядаючи із того таки бур'яну стояв металевий знак - на якому було одне слово - назва покинуто хутора - "Беміджі". Літери були вже не чорними, а сірими, і не на білому фоні, а скоріше на іржавому. Знак було похилено, понівечено - очевидно намагалися і його видердити на металобрухт, але по якійсь причині все ж залишили у спокої.

- Нам ще кілометрів п'ять, а то й шість іти..., - відводячи погляд від знака з назвою хутора, промовив Джод і відразу ж рушив далі.
- Я вже починаю ніг не відчувати... Там майже дві години возилися, тепер тут ще човпати незрозуміло куди..., - роздратовано промовив Мобрей, залишаюсь стояти на місці.
- Ану пішли, чого стали, падли! Бігом я сказала! - викрикнула Дейзі і щосили влупила ногою в спину меншого із хлопців. Старший встиг підтримати його, щоб вони разом не завалилися черговий раз у сніг. Менший хлопець тихо заплакав, але обоє відразу рушили і обійшли Мобрея, який стояв непорушно і дивився вгору, де не махаючи крильми пролітав орел.
- Йому все видно... Йому все видно..., - тихо, майже про себе промовляв Мобрей. В цей час він отримав не сильного стосуна від Дейзі, яка як і молоді хлопці також обходила Мобрея.

- Став тут... Ще й белькоче там щось, вперед давай йди! - різко гукнула Дейзі.
- Слухайте! Джод! Чуєш?! - вигукнув Мобрей, не зводячи погляду з неба, - Давай я все ж повернуся і заховаю авто подалі... Все ж там так багато слідів... Я думаю ми погарячкували, коли її там...

Джод вкотре зупинився, не обертаючись. Палицю встромив у сніг. І секунд дві чи то три просто стояв і дивився вперед, а потім різко повернувся і рушив до Мобрея. Дейзі, яка одразу зрозуміла погляд Джода - буквально відстрибнула вбік. Джод наближаючись до Мобрея, який саме в цей час переводив погляд з неба прямо на Джода, прискорював свій крок. І в кінці кінців - схопивши Мобрея за куртку комбінезона, майже повністю відірвав того від землі. Лівий калаш - злетів з ноги і перевернувся.

- Чуєш, ти! Філософ ти довбаний! Я тобі скільки разів вже сказав за останню годину, щоб ти закрив свого рота?!
- Джод! Джод! Ти що?! Заспокойся! Я ж просто припустив...
- Драпануть вирішив?! - продовжував Джод.
- Що?! Про що це ти...
- Джод... А ти правий! - відразу вигукнула Дейзі, - Він тільки до автомобіля й рветься.
- Ви що?! Ви з глузду з'їхали?! Куди мені тікати і чого?! - виправдовувально почав майже кричати Мобрей.
- Та знаю я тебе... Ти з радістю дременув би куди попало, аби тільки руки вмити від цього всього! - почав дещо заспокоєно Джод, відпустивши Мобрея, - Але так і знай! Ти з нами - до кінця! Зрозумів?!
- Ти що, Джод, звичайно! Звичайно! У мене й в думках не було!

Джод нічого не відповівши повернувся і пішов вперед. Мобрей відразу ж покрокував за ним, обходячи і Дейзі, і хлопців. Дейзі принизливо зиркала на Мобрея, який на неї навіть не глянув. Хлопці просто стояли втупившись у землю, а менший ще продовжував дещо схлипувати. Джод вийняв свою палицю із снігу і тепер з більшим гнівом почав гемселите нею по бур'янах. Мобрей дивлячись собі під ноги йшов за ним, а хлопці і Дейзі на відстані метрів семи чи то десяти крокували позаду.

Пройшовши метрів двісті, Джод дещо тихо заговорив.

- Ніхто того автомобіля там не знайде! Ніхто і не шукатиме!
- Джод, не треба! Я..., - промовив Мобрей.
- Їхній батько дізнається про те, що сталося - як ми і планували - тільки ближче до вечора, він же їм вдень ніколи не телефонує, ми це добре знаємо...
- І то, якщо знайде мою записку, а не прийде забуханий...
- Тато взагалі не п'є вже давно, тварь ти! - за довгий час різко викрикнув старший із хлопців. Дейзі відразу в цей же момент замахнулася монтировкой.
- Стій! Прибрала я сказав! - викрикнув Джод зупинившись і обернувшись, - Нам не стане легше, якщо один із них зараз тут вирубиться!
- Але ж Джод, ти сам чув..., - відповіла Дейзі.
- Замовкни! Ви вже мені набридли! Ми ще навіть до хатини не дійшли, а я вже готовий вас обох повбивати...
- Це твої проблеми, що ми досі тут валандаємося! Я тобі говорила - навіщо було закопувати того сраного водія! Навіщо?! Ми півтори години з ним возилися! А тупорий Моб ніяк з лопатою не міг впоратися...
- Ти що взагалі не доганяєш чи що?! Залишити тіло просто десь на узбіччі?! - різко відповів Джод.

- Дейзі... Ну ти звісно... Зараз же біло довкола, його відразу помітять і..., - промовив тепер вже Мобрей з деякою презирливою усмішкою.
- Закрий свого рота! Воно ще буде мені вказувати! - вирявивши свої очі різко закричала Дейзі, нерви якої вже також були на межі.
- Так все! Затихли всі! Досить обговорювати всілякі дурниці! Все ми зробили вірно! Тягнути не було куди, треба було все робити сьогодні, чуєш, Моб?!
- Ага...
- А те, що сталося з водієм тієї бісової тачки... Це його проблеми! Це він винен! Він взагалі випадково опинився не в тому місці, не в той час!
- А потім ще й геройствувати почав! - тут же додав Мобрей.
- Угу... Тому... Так і є - це виживання! Це життя! Тут треба першому, поки не тебе!
- Ага, - знову погодився Мобрей.
- Все. Далі, щоб я звука від вас не чув! Йдемо в темпі, бо за всіма цими розмовами... В хуторі зв'язок лове непогано. Дійдемо і будемо чекати на дзвінок їхнього папаші. І все буде в шоколаді... Він взагалі не знає нічого про автомобіль, водія цього придуркуватого... Він нам кеш, ми йому - його вилупків, так, малята?! - промовив Джод, дивлячись на хлопців. Ті лише поглядали на нього з під лоба - менший перелякано, а старший з презирством, хоча всіма силами намагався себе стримати, щоб знову не сказати чого зайвого.

Джод обернувся і продовжив свій рух. За ним пішли всі інші. Менший із хлопців до сих пір перебував у шоковому стані. Все те, що сталося близько трьох годин тому - в нього стояло перед очима, а потім - те, що відбулося в автомобілі, що сталося з водієм цього автомобіля. Він не був вже надто малим, він полюбляв відеоігри, він у своєму житті, тримаючи

мишку в правій руці - напевно не одну тисячу людей вбив - але все це на екрані, все це в теплій кімнаті, все це під хрумкотіння печивом. А тут - коли ти бачиш, як людина задихається від того, що в її грудній клітці не менше десяти отворів - рваних та різаних, коли кров просто стікає по обшивці сидінь... Забути це йому було складно. Старший хлопець - він усе розумів, він намагався тримати себе в руках. Але він не знав - чим це все закінчиться. Він хотів накинутися на Дейзі, відібрати у неї ту довбану монтировку і щосили... Але тут також у нього в голові виникали кадри з автомобіля, він також не міг викинути все це з голови.

Сніг під ногами продовжував рипіти. Сонця вже не було видно, а з неба почали падати сніжинки. Вітер обдував поранену губу старшого із хлопців. Вітер посилювався.

Дія №3

Стіни в кімнаті були білого кольору, з легка жовтуватим відтінком. Звичайна глиняна мазка, якій напевно було вже не менше років десяти чи той п'ятнадцяти. Якщо добре придивитися, то можна було помітити дрібні камінці, які потрапили туди хочаючись серед піску, який також був частиною цього давнього, але й при цьому надійного будівельного матеріалу. На потолку - була цікава, з різними бряскальцями, стара люстра, в якій можна було відразу вкрутити аж три електричних лампочки. Але там традиційно була вкручена лише одна. Світло горіло, хоча й на вулиці вже було видно не першу годину. Окрім старого, майже трюхлого столику, який стояв прямо під вікном, на якому стояла тарілка з печивом, у кімнаті ще була запилина шафа, проте полиці з безліччю книг - точно не менше сто штук - були без пилюки. Книги були різні - вони тут ще з'явилися задовго до її нинішнього власника і мешканця цього будинку. Палітурки як завжди гарні та привабливі, хоча і сюжети, в залежності від жанрів - також могли похизуватися своєї заінтригованістю та непередбачуваністю.

На полу лежав килим - теплий, якісний - з натуральної шерсті. Деяку частину килиму - закривало масивне крісло, яка могло розкладатися, і на ньому можна було спати, що і робив на ньому хазяїн, хоча при цьому маючи окрему спальну кімнату зі старим ліжком на залізних пружинах. Крісло було оббите приємною тканиною - як на вигляд так і на дотик. Над кріслом висів такий собі нічний ліхтар - або як їх називають настінна бра.

У кріслв сидів господар цього дому - Злат. Чоловік із сивиною на висках, дещо незвично зморщеним обличчям та середньої статури. Він придбав цього будинка років п'ять назад. Його на той час, та і зараз - не особливо хвилювали будь-які деталі - тим більше зовнішній вигляд, меблі чи колір стін. Йому було про що думати. Хоча він за той час,

який вже прожив тут - робив навіть невеликий ремонт - побілів стіни, освіжив - як він це називав. Пофарбував підлогу більш яскравим, хоча й все одно коричневим кольором. А також купив це саме крісло - в якому міг проводити години - читаючи книги, чи щось майструючи. Телевізора в домі не було. Взагалі не було цікаво. Та і будь-якої іншої сучасної техніки також не було, навіть радіо, яке минулі господарі залишили - віддав комусь із хутора. Лише електричний чайник.

Злат любив взимку щось робити із дерева. Не був майстром цього діла, але його це заспокоювало, змушувало думати про щось нейтральне, про ліс, про дерева, про цілком банальні речі. Що йому і треба було. Звісно, весною, влітку - майже весь час проводив на вулиці, на городі. Саджав чимало городини. Все, що тільки можна було посадити в землю - він це садив. І виходило в нього чудово. Ще ні один рік без врожаю не залишався. Все, що для нього було зайвим - віддавав сусідам. А зайвого було, зазвичай, більше ніж у нього самого залишалося. Але йому вистачало, а малий хлопець, який жив лише зі старенькими дідом та бабою - також мав, що їсти на зиму. Злату подобався сам процес. Починаючи від весняної обробки та волочіння городу, і закінчуючи осінніми, останніми акордами, коли треба було знести останній кілограми врожаю з городу.

Так само, як і роботу на городі, Злат за останні декілька років полюбив і полювання. Проте вогнепальної зброї в нього не було. Міг змайструвати пастки на дрібних звірків. Але найбільше любляв свого лука. Він був зроблений ним самостійно, але зроблений можна вважати професійно. В лісі він знайшов необхідну деревину, правильно її обробив, підготував. Всі ці інструкції прочитав в одній із книг, які були на полицях навпроти нього. Нерідко він повертався додому з пустими руками. Але це не було проблемою. Це ще більше спонукало його краще готуватися, відслідковувати потенційну здобич наступного разу. Процес його зачаровував. І саме таке, як він називав

тихе полювання - він вважав справедливим по відношенню до мешканців лісу, адже в них завжди був шанс. Хоча, звісно, м'ясо він любляв. Тримав він і свійських птахів - кури, гуси, також деяких тваринок свійських - але й власновуч впольована дичина - мала особливий смак, по особливому смакувала. Особливо на свята - Злат з радістю, звісно, якщо вдавалося щось впольовати міг - декільком сусідам рознести по кілька шматків свіжого м'яса.

Злата поважали на хуторі, хоча ніхто з ним близько ніколи не спілкувався. Скоріше він сам не давав такої змоги. Привітається, щось може навіть запитати, поговорити про загальні теми. Завжди допоможе - чи то дрова, чи ще щось. Але ніхто не знав практично нічого про нього. Приїхав свого часу, купив будинок і почав просто жити. Малий хлопець, який з'явився по сусідству мав напевно найбільший з ним контакт. Влітку, коли порався на городі - хлопець фактично не відходив від нього - то інструменти подає, то води принесе, бо сам так хотів. Злат в свою чергу - розповідав йому що нового він прочитав - то про пригоди які небудь, то про певні історичні чи географічні факти. Суть розповідей хлопцю не надто була цікава - він багато ще й зрозуміти не міг, але той факт, що хтось приділяв йому увагу... Як дід з бабою не старалися, все ж вони були похилого віку, а хлопцю хотілося з кимось таким спілкуватися... З кимось, як його батько. Це і дід розумів, і баба. Це розумів і сам Злат. Взимку малий часто приходив до Злата додому, приносив свіжо спечених пиріжків, а сам міг годинами спостерігати як Злат вирізає щось чергове по дереву, чи майструє щось небудь інше.

На стіні, майже в кутку - на стіні було декілька фото. Фото хорошої якості, кольорові. А в іншому куті кімнати - висіло декілька якісних, гарних на вигляд - ножів. Один із них був досить довгим, з рукояткою ручної роботи. Інші два - менші, але все одно відразу було зрозуміло, що ножі не прості. Малий хлопчина одного разу запитав у Злата - чи можна поглянути, той лаконічно заборонив. Хлопець більше

і не запитував, поважав Злата, розумів що не можна і не ображався на нього. Хоча кожного разу, коли приходив до Злата в гості - хоча б на хвилинку, але все одно зупинявся навпроти ножів і ретельно їх роздивлявся. Найбільше, звісно, на нього враження справляв найдовший ніжик, а особливо - його чорно-золотиста рукоятка, із цікавими і незрозумілими для малого візерунками.

Старий годинник, який безперервно цокав висячи на стіні, робив особливу атмосферу - заспокійливу та, свого роду - медетаційну. Під цей, уже давно звичний, звук, Злат сидів близько однієї години на кріслі і готувався до полювання. Цього разу, дивлячись, що в лісі був сніг, вже досить підмерзлий - то єдиним, на його переконання, способом щось вполювати залишався лук. Для Злата - процес підготовки до полювання був не менш важливим та захоплюючим, ніж і безпосередньо його перебування в лісі. Спеціальну для свого лука - він також виготовив свого роду футляр - в якому і зберігав його. Футляр був зроблений з досить твердої лози дерева - якій Злат надав певної, характерної згідно форми самого лука, форми. На лозу він пришив білими нитками - цупку тканину, яка, по суті, і формувала сам футляр. Були також дві ручки, які давали змогу носити цей лук на спині чи просто в руках - при цьому не боячись завдати шкоди тятеві. Тятева - спеціальна нитка яка і слугували натягуючим елементом, який і давав змогу випускати стріли - точно і з не поганою швидкістю. Лук дійсно у Злата був неабиякої сили - адже з легкістю міг пробити дерев'яну дошку, завтовшки сантиметрів два, не менше - з відстані більше двадцяти метрів. Увесь секрет був - у правильності форми та якості тятєви, яку Злат робив особливим способом - поступово зєднуючи окремі ниті, змащуючи їх при цьому спеціальную сумістю, яка потім засихаючи - і надавала міцності, елестичності та пружності самій тятєві.

Злат оглядав лук - намагався стежити, щоб на його рукоятці, та і взагалі на всій його дерев'яній основі - не

було тріщин чи інших пошкоджень, адже лук мав відпрацювати на відмінно. Злат вже мав заготовки для нового лука, але поки, що він ще був не готовий, тому вся надія була саме на цей - який вже неодноразово чудово продемонстрував себе на ділі. На маленькому, саморобному столику - стояла велика кружка з якої йшов пар. Кава розносила свій аромат по всій кімнаті. Каву Злат любляв більше всього. Місцевий магазин робив значний відсоток виручки саме на покупках Златом кави, на кошти - зароблені ним під час коротких відряджень, які він здійснював до невеликого провінційного містечка - на тиждень чи два - де обробляв деревину, готуючи дошки та інші заготівельні матеріали з дерева. Цих підробіток йому вистачало з головою. Платили там непогано, місце було - м'яко кажучи не надто людяне - те, що було йому потрібно. Пішком доходив до дороги, яка йшла по дотичній до лісу, котрий знаходиться близько від хутора. А там - автостопом їхав до містечка. Жив там у вагончику тиждень чи два - практично не бачачи нікого і так само повертався додому. Не палив, не пив - тому кошти міг витратити - на оплату за світло, за каву - та ще деякі необхідні продукти чи речі.

Попиваючи каву - це був єдиний сніданок для Злата, він оглянувши лук - обережно поклав його до футляру. Прекрасно знав, що під час полювання не раз бувало, що цей футляр і злітав, і падав, і об дерева вдарявся - але все ж коли він мав змогу, то намагався поводитися з ним, і відповідно, із самим луком - обережно.

Стріли також мали особливе значення. Їх важливість та якість важко було переоцінити. Адже мало мати чудовий лук - треба ще мати і чудові стріли. Вони були виготовлені з добре просушеного дерева - рівні, гладкі - без жодної зазубринки. Всього їх у Злата було не так вже й багато - сім штук - але при вдалому і вмілому їх застосуванні... Часто і однієї вистачало. Завжди, якщо промахувався, а таке, звісно, траплялося і не раз - йшов на пошуки своєї стріли, навіть якщо в цей час міг все ж використати спробу номер

два і все ж влучити в ціль. Для Злата - його стріли, кожна з них, були важливіші - чим навіть вдале полювання і конкретна здобич.

Кожна стріла мала свою особливість. Це і особливі, хоч і не великі, візерунки, зроблені безпосередньо на тілі стріли, це і дещо унікальні наконечники, з різними зазубринами, зроблені з різним кутом загострення. І, звісно, оперіння, воно також мало в дечому різну форму. Саме оперіння, на думку Злата - визначало, по крайній мірі в його ситуації і з його стрілами, дальність польоту стріли та її силу. Словом, лук і стріли - це ціле мистецтво для Злата, яке він ще тільки опановував. Але цей процес, як і багато інших, заспокоював його, відповідав. А більше нічого Злату і не було потрібно.

Склавши лук у футляр, разом із стрілами, для яких в середині футляру була спеціальна ємність, саморобна, звичайно - але з легкої фанери - такий собі футляр у футлярі - і все заради того, що зберегти у цілісності такі важливі стріли.

Вставши з крісла, Злат поглянув у вікно - сонце вже майже не пробивалося крізь хмари, яких вже більшало, на відміну від самого рання, коли він прокинувся і вийшовши надвір - побачив чисте небо, де ще тільки показувалися промені сонця. На якусь мить - поглянув у кут з фотографіями - зупинив на них погляд - не більше чим на кілька секунд, і тут же - перевів свій погляд в інший кут. Підійшов до ножів. Вибір ножики, який цього разу відправиться з ним - це також важливий момент. Звісно, у нього були й інші. Був досить зручний, розкладний ніж, який з ним уже не менше десяти років. Не раз його виручав. Але полювання - це цілий ритуал. Це скоріше для заспокоєння. І певної, так, доволі не типової - і навіть дурної сатисфакції. Він розумів - їсти в нього є що, і прожити без впольованого звіра - він цілком може. Але на свої очі спостерігати те, як живе створіння гине - просто через те, що опинилося не в тому місці, не в той час - це...

Це викликало у Злата емоції, нехай і негативні, нехай і не прості - але такі знайомі. Хтось би сказав, що це злість, це звичайна помста. Може й так. Він би точно не став заперечувати. Хоча, відчуття які він отримував від процесу, від того, як він готувався до полювання - все ж мали і банально, свого роду, медитаційний характер.

Вирішив взяти найменший ніж - він був практичним, зручним. У Злата він користувався найбільшою популярністю. Хоча, приміром найбільший - з тією самою - чорно-золотистою рукояткою, який так і манив малого хлопця - щоб взяти його і помахати по бур'янам навпроти двору - Злат так жодного разу із собою на полювання і не брав. І це не дивлячись на те - що всі ці три ножі - які висіли тут у кутку - призначалися виключно для полювання.

Для ножа у Злата була спеціальна, невелика - шкіряна кобура, яка одягалася на ремінь. А ремінь - був по справжньому особливим. Він був доволі довгий. Такий довгий, що щоб не одягав Злат - чи то зимова пухова куртка чи старий бушлат - якщо вже взагалі був сильний вітер - цей ремінь одягався поверх всього цього. Він дійсно допомагав - адже на ньому можна було розташувати і ліhtar, і футляр із окулярами - спеціальними, які не давали променям сонця заважати при прицілюванні, особливо, коли лежав сніг, який досить не приємно відкидав яскраві промені прямо в очі, і ту саму кобуру з ножем. Все - під рукою.

Поклавши ніж у кобуру, Злат почепив її на ремінь, який став повністю укомплектований. Поклав ремінь коло футляра з луком і стрілами на стіл під вікном. Поглядом зачепив печиво у тарілці - але не взяв жодного. Завжди любляв йти на полювання - голодним. По іншому - це було нечесно, або хоча б - якимось дивно. Тепер справа була за теплим одягом. Він у нього висів у спеціальному місці. Зайшовши у спальню - це зовсім крихітна кімнатка - де у кутку, відразу при виході - було декілька окремих вішалок - прибитих просто до стіни. На двох із них - і висів увесь

необхідний одяг. Це і тепла, пухова куртка. Теплі штани та светр, які він одягне на верх, в під низ - обов'язково - ще і штани і светр - тонші, але в парі з цими - буде точно тепло. Минуло разу, сидючи на одному місці в засідці - близько години - чекаючи поки дичина просто займе більш вигідний ракурс - Злат точно знав, що краще одягатися тепліше.

Взуття у Злата було незвичайне. Доопрацьоване. Звісно, він його придбав роки три назад. Але для прогулянок по свіжому повітрі - воно ідеальне, а от для полювання, коли необхідно шугати по кучугурам снігу, проходити чималі відстані - все ж воно потребувало певного абгрейду. Тож Злат не тільки прошив його міцнішою, капроною ниткою, але й заплавив всі отвори на всіх місцях довкола підошви - щоб дійсно не пропускало вологу із зовні. Проте, діставши ці ботинки із шафи у маленькому коридорчику - Злат помітив, що на одному із них розігнулось кріплення, яке дозволяло на меретво затягувати шнурівку. Це точно потрібно було виправити.

Взявши ботинок, Злат відчинив вхідні двері і вийшов на вулицю. Необхідно було сходити у кімрку з інструментами і взяти плоскогубці, щоб виправити цю наче і не значну, проте все ж поломку - яка може нашкодити у майбутньому. Вийшовши, Злат глибоко вдихнув повітря, яке було свіжим та морозним. Десь, за парканом, який у Злата був доволі високий і суцільний - він чув як гавкає нервово сусідський пес, нервово так - ніби щось просить - навіть підвиває. Чув віддалено також і голос малого хлопця - який щось гукав до собаки. Зачинивши двері, Злат спустився з порогу і спочатку почув човгання, шурхотіння по мерзлому снігу, а потім і побачив краєм ока як хтось виходив, і він міг побачити його у прогалятені хвіртки, яка була у нього дещо меншою за сам паркан. Це був дід, якого Злат, звісно ж знав, не раз йому допомагав з дровами чи іншими справами по господарству. Минулого року - лагодив дах, який потік - і краплі дощу, коли той пускався, падали прямо на дідову лежанку. Дід тільки не показавшись у прогалятині хвіртки -

глянув на Злата і махнув йому привітання. Відповівши діду, Злат пішов до комірчини. Двері комірчини він не замикав, хоча й знав, що нерідко підлітки з недалеких поселень - особливо восени чи взимку - бродили по дворам, у пошуках певної здобичі, або просто щоб взяти щось, що не так лежить. Одного разу Злат зустрів таких, досить таки випадково, коли повертався пізно з полювання, чи то минулої чи вже й позаминулої осені. Їх було четверо, і почувши їх вихвалання один перед одним, що їм цього разу пощастило, так би мовити, знайти - Злат зрозумів, що необхідно пояснити молодим хлопцям, що вихвалитися тут не те, щоб нічим, а краще взагалі - повернути все назад. Дискусія була короткою - проте змістовною. Дід, який тільки но минув Златів двір - був тим, у кого вони взяли певні речі. Він і розповідав потім у магазині, що хлопці постукали у двері і ввічливо вибачились і повернули речі. Слідів чи явних ознак, що дискусія Злата з ними мала фізичний характер - не було. Що він їм сказав, і як - ніхто не знав, але дід, як мінімум залишився задоволений - адже де ще можна було дістати електробритву, яку не випускали вже років сорок, не менше.

Взявши плоскогубці, Злат вийшов із комірчини і на руках і обличчі відчув крихітні сніжинки. Небо вже було затягнуте хмарами остаточно, а вітер починав злегка посилюватися.

Зайшовши до хати, Злат відразу ж одягнувся, взяв свої ботинки, одягнув куртку та підперезався ременем. Футляр з луком - за спину, так, що він не заважав ходьбі. Шапка в нього була звичайна, придбана за низькою ціною в невеликому містечку, де він підпрацьовував обробляючи деревину.

Через короткий проміжок часу - Злат вийшов на двір в повній готовності до полювання. Але для цього, як мінімум треба було добратися до лісу. Повільним ходом Злат вийшов із двору, зачинивши хвіртку за собою. Малий сусідський хлопчик - відразу зиркнув на нього, і вже процес годування

собаки печивом перестав бути йому цікавим. Посмішка на обличчі. Хлопець відразу зірвався з місця і побіг до Злата. Пес - роздратовано гавкаючи подався за малим. Злат нікуди не йшов, чекав, поки хлопець добіжить до нього. При його наближенні, Злат традиційно простягнув йому руку для рукоштовпання.

- Привіт, Злат! - вигукнув малий, підбігаючи до нього вже з простягнутою рукою.
- Привіт, привіт! - з усмішкою відповів Злат.
- Ти на полювання?! - захоплено вигукнув хлопець старанно потискаючи руку.
- Ага... На полювання.
- Круто... Я б теж хотів... Коли ти вже мене візьмеш із собою?!
- Я ж тобі говорив, як тільки зможеш тримати мій лук так, щоб його нижня частина на тяглася по підлозі.
- Ну... Її і вкоротити можна!
- Та, то вже буде не справжній лук!
- Чому це?! Це ж як і все довкола - є велике, а є мале! От у мене взуття - дід каже, що у мене дуже мала нога...
- Так ти ж і сам ще не надто здоровий! - посміхаючись відповів Злат і потихеньку рушив у сторону озера і лісу. Його будинок був не так далеко від края хутора.
- Пф, нічого собі... Не надто здоровий! Я за цей рік - підріс огого як! Мене бабуса міряла біля одвірок - там ось скільки різниця! - захоплено відповідав хлопець, показуючи на пальцях відстань між позначками на одвірках.
- Ні, ну тут не буду сперечатися! Ти дійсно підріс! А значить вже скоро - і на полювання візьму! Краще їж, все в твої руках...
- Угу... Я і так їм чимало...
- Я бачу в тебе он шоколадка виглядає з куртки - то не сама корисна їжа, якщо ти про таку їжу говориш...

- То мені он той дід купив, - показуючи на будинок діда, який було видно, - я йому допомагав сумку його нести з магазину.
- О, ну це ти молодець! І допоміг, і підзаробив, - посміхаючись і дивлячись на малого відповів Злат.
- Ага... Непогано вийшло. Думаю, тепер буду частіше цьому діду сумку допомагати носити... Він ще і печива мені дав...
- О, ну це вже взагалі шикарно!
- Ось! Бери печиво, воно непогане, я б сказав! - простягаючи останнє печиво, промовив хлопець.
- Дякую, але тобі буде корисніше! Тобі ж рости потрібно, тому собаку ти свого вже нагодував, а це сам з'їж...
- Добре... Добре...
- Ну все, біжи вже додому, погрійся. Бо в тебе вже щоки - аж червоні!
- Ага, та треба, бо бабуся знову буде сердитися!
- Давай, давай...
- А ти зробиш мені заячу лапку?!
- У тебе ж вже є!
- Її пес погриз!
- Хах, що ж ти її залишаєш десь...
- Він вихватив її у мене, коли я грав...
- Ну якщо вполюю, якщо пощастить, то буде тобі лапка...
- Ага, - махнув хлопець і підтюпцем побіг назад до свого двору.

Злат через хвилин десять чи то п'ятнадцять - вже був за хутором, прискоривши свій крок. Йшов мимо озера. Воно було замершим, хоча місцеві знали, що в декількох місцях - біля очерету - були родники, і там вода майже ніколи не замерзала. Вода була непоганою, пити її звісно краще не треба було, але все ж поправу була чистою і досить таки прозорою. Пройшовши крізь озеро, цього разу не хотів йти

прямо через озеро, хоча так було і ближче до лісу. Хоч Злат і не хотів затримуватися, все ж хмари, які збиралися і все густішали і темнішали, проте чітко знав, що потрібно зберігати спокій та робити все поступово та вивірено, навіть поспішати краще поступово. Ліс був уже практично поруч. Якщо йти городом - Злат міг би дістатися до лісу, точно на хвилин двадцять раніше, але тут було легше йти, а він не знав, скільки йому сьогодні доведеться пройти, тому краще довше - проте легше. Невеликий сніг продовжував падати, вже майже повністю присипавши Златову шапку та плачі, разом із футляром - де чекали свого часу лук та стріли.

Дія №4

До лісу можна було зайти як завгодно. На те він й ліс. Проте, звісно, люди - як і більшість живих істот любили натопчувати стежки, або говорячи сленгом мисливців - тропи. Хоча й таких троп було не мало. Вже майже не видно було однієї із найбільших стежок, можна навіть сказати дороги - яка багато років поєднували два хутори. Адже, вже чимало років - у хуторі, що знаходився вище по дорозі і глибше у лісі - ніхто не мешкав. На цьому шляху поросли молоді дерева, а про зарослі бур'яну - вже й годі говорити. Саме на цій ділянці - сосен було обмаль, тому бур'ян тут почував себе добре. Для нього, ось такі відкриті ділянки - як колишні, покинуті ґрунтові дороги та шляхи - це чудова можливість заявити про себе і не дати деревам взяти все під свій контроль. Хоча, звісно, не з усіма такий фокус спрацьовував - тут вже й молоді сосни, і дуби мали у висоту більше двох метрів.

Багато років тому, у цих місцях функціонувала лісозаготівля, на постійній основі, на ставці - працювало кілька лісників, один з яких жив у хуторі, що зараз вже був без жодного жителя, а інший - з того поселення, де зараз мешкав Злат. Та що там поселення - один із лісників мешкав у нинішньому будинку Злата. Тому й книжок відповідної тематики, доволі цікавої і для Злата, можна було знайти на полицях дому. Чоловік прожив більше дев'яноста років. Помер, а діти - які і не думали жити в цьому Богом забутому місці - продали будинок першому покупцю. Покупець з'явився не надто балакущий, і, як показалося старшій дочці колишнього лісника - досить таки дивний. І не те, щоб він був на вигляд якийсь не такий, чи з певними нюансами... Просто зазвичай, люди коли купують щось, а особливо будинок - навіть якщо він знаходиться у такій глушині - хоча б зазирають, як воно там всередині, який город, які дерева в саді ростуть. Декому принципово важливо - хто сусіди, і чи достатньо місця в погребі під картоплю. Цей же

покупець - зайшовши у двір, привітався, перепитав - чи цей будинок продається - згідно оголошення в місцевій газеті, яка виходила тиражом - не більше двох тисяч штук. Після того, якщо отримав ствердну відповідь - що так, цей будинок продається - запитав про ціну. Жінка, переступаючи з ноги на ногу - почала говорити про те, що все ж часи не прості, і так - місцевість тут не надто привітна на перший погляд, та і дорога - не найкраща... Покупець слухав цей монолог довжиною в хвилини три, а може й п'ять - спокійно - не промовляючи ні слова, навіть не киваючи головою. Після того, як все ж жінка назвала суму - і була готова до того, щоб погоджуватися на певне зниження ціни, бо за цілий місяць - це був перший бажаючий придбати цей дім, - покупець просто витягнув з рюкзака гроші, які були загорнуті в кілька паперових звертків. Чи були звертки в рюкзаку ще - жінка не знала, але двох було навіть трохи забагато - жінка не захотіла брати зайве, тому віддала решту.

Така як і його дочка, лісник, який колись мешкав у теперішньому будинку Злата - теж був не надто рішучий чи сміливий... Але свою роботу любив більше всього. Не було й мови про те, щоб десь не було встановлено годівницю для тварин чи навіть птахів. Все завжди підготовлено до зими найкращим чином. В такому лісі, який був в ті часи - багато людей могли б жити і не знати біди. Зараз же, обравши малопопулярну тропу, Злат зайшов до лісу - де відразу було помітно і зрозуміло - тут зовсім відсутній господар. Немає нікого, щоб подбати про місцевих мешканців, яким особливо у холодні часи було доволі скрутно.

Злат намагався йти не поспішаючи, переставляючи нога за ногою, які практично не прогрузали у сніг, якого тут піднакопилось чимало, проте - траплялися ділянки, які були під відкритим небом - де ботинки Злата пірнали практично повністю у сніг. Черговий раз ось так провалившись у сніг, Злат - вилізши із кучугури - обіперся об високу, стару сосну - її стовбур вже не був однотипний. На ньому було безліч

зазубрин, понівечень. Складно було сказати, скільки її років - Злат не міг визначити це просто так, дивлячись на те чи інше дерево, проте зрозуміло, що бачила ця сосна все одно чимало. Піднявши одну з ніг - Злат обтряхнув її від снігу, який будучи твердим та замороженим - міцно чіплявся до вершків ботинків - і розтаючи міг замочити ноги. Поглянувши на іншу ногу, яка була практично чиста від снігу - Злат відштовхнувся спиною від стовбура сосни - і покрукував далі. Перед ним відкривалися неймовірні пейзажі. Крони дерев - всі були покриті доволі товстим шаром снігу. Деякі, зовсім невеликі та тонкі гілочки - під такою вагою - вже були зламані і сумно звисали, але сніг і на них все одно залишався, не відпускаючи. Вітер, який потроху більшав - розкачував всі ці важкі гілки покриті снігом, і інколи можна було подумати, що зараз зламається та чи інша деревина.

Легкий сніжок, який все ж збільшився, у порівнянні з тим, якої він був інтенсивності, коли Злат виходив зі свого двору - зараз вже значно покритв відкриті галявини у лісі, припорошив. Перед початком полювання - це була не сама добра новина. Хоча, Злат не мав звички орієнтуватися по слідам тварин, все ж як додаткова вказівка чи зачіпка - звісно була не зайвою. Але зараз, скоріш за все - необхідно було сподіватися саме на свої знання місцевості та улюблених місць тих самих тваринок.

Злат полював в цій частині лісу, який - до речі, був все ж не малим за площею, але форму мав не звичну. Якщо дивитися на карту згори - то загалом він був розділений на три частини. Всі ці частини поєднувалися також лісом, але не ширше ніж кілометрів десять. Найменшою була перша частина, а найбільшою середня. Два хутори, в одному з яких жив Злат - знаходилися чи безпосередньо - як покинутий хутір, чи просто дотикалися до третьої частини лісу. В ній і полював Злат. Вона й сама була не малою, за два дні - її пройти навіпростець було важко. Яюсь пізньою весною, роки два назад, Злат вирушав в похід, аж до

третьої частини лісу - там, як йому говорили - неймовірні красоти - з прекрасними галявинами, трав'яними. Взявши всі необхідні речі - які тільки можуть знадобитися у подібному поході - Злат вже через сім днів - був там де потрібно. Так, місця там були непогані. Але Злат хотів якнайшвидше повернутися назад. Вся та частина - була освоєна людьми. Там і місця для відпочинку з купою сміття, і приватні будинки, по декілька поверхів. За той час, що він провів у середній частині лісу - напевно більше тридцяти раз по звуку зустрічав мисливців, які полювали з добротною вогнепальною зброєю, з різноманітним додатковим спорядженням. Все це було не для Злата. Тут же, де він зараз перебував - мисливців із вогнепальною зброєю, яка в першу чергу лякала звірів, полохала птахів - не було. Це і приваблювало Злата, і не відлякувало іншу живність.

Ступаючи крок за кроком - Злат опинився вже у місці, де окрім сосен - можна було побачити лише невеликі сосни. Тут йти було однозначно легше, хоча б через те, що високого бур'яну тут не було. А в свою чергу це означало, що сніг був міцнішим і не так провалювався під вагою Злата. Цього разу Злат хотів дістатися до невеликої галявини, де не раз помічав, і не раз повертався звідти з зайцем у руках. Але, щоб туди потрапити - треба було пройти чималу відстань. При цьому, з огляду на очевидне наближення негоди - Злат був не проти, якщо б йому ще на дорозі до того поживного місця - попався той самий заєць. Ось чому він крокував хоч і впевнено, проте - намагався після двох-трьох кроків роззиратися по сторонам - чи не злякав він саме цими кроками якого небудь вуханя, який сидів прижавшись біля стовбура сосни.

Запас часу у Злата був достатній, але й втрачати можливість також не хотілося. Але все, що він встиг помітити, пройшовши вже близько п'яти-семи кілометрів - це двох білок та вдалечині - трьох косуль, які вистрибуючи проскакали в напрямку покинутого хутора. До нього, до речі, до покинутого хутора, навпростець від місця де в

черговий раз зупинився, щоб роззирнутися Злат було не так й далеко. Не більше кілометрів трьох. Шлях, який колись з'єднував жвавий хутір із дорогою біля лісу - Злат проминув ще хвилин п'ятнадцять назад. І з кожним наступним кроком Злат тільки віддалявся від хутора. Пройшовши ще метрів сто - Злат різко зупинився. Перед ним було не мало слідів, доволі свіжих. Важко було зрозуміти - скільки людей - чи то троє чи четверо... Сніг вже встиг припорошити, адже він все посилювався. В очі відразу впала дивна річ... Певний ремінець чи то просто ганчірка - але з гудзиком. Нагнувшись і взявши її в руку - Злат так і не збагнув, від чого він міг бути - цей короткий хлистик тканини з пришитим гудзиком на кінці. Але чітко розумів - що це відпало у тих, хто тут - не більше ніж хвилин двадцять чи то тридцять пройшов у напрямку покинутого хутора.

Кинувши ремінець на сніг, Злат рушив далі. Не знав напевно, але як варіант в голові крутилися шукачі металобрухту. Їх тут часто він зустрічав. Все, що тільки можна вони намагаються винести з цього хутора. Але погано чи вони вчиняють... Злат не особливо про це задумувався, звичайний процес. Проте інколи ці шукачі все ж порушували деякі цінні місцини в лісі. Одним із таких місць - була саморобна криниця - а точніше просто примітивний пристрій, який обгороджував невелике джерельце питної води, і давав змогу набрати її у невелику за розміром ємність. Ця місцина - знаходиться неподалік саме від шляху, який веде до покинутого хутора. Злат не потребує, як і будь який житель його хутора питної води з далеких місць. У кожного вдома там є колодязь - з досить таки непоганою питною водою. Але інколи, Злат заради того, щоб в черговий раз пройти лісом - міг сходити і набрати кілька літрів джерельної води. Хто б що не говорив, а кава з цієї води для Злата була найсмачнішою. І саме в один із таких походів - Злат вчасно опинився біля джерела, коли там ті ж таки шукачі металобрухту - на цей раз двоє чоловіків старше сорока років, яким метал потрібен був,

щоб придбати чергову пляшку - намагалися витягнути шматки металу, який і тримав всю конструкцію. Повторювати прийшлося декілька раз. І беручи до уваги - що ці, так звані, шукачі вже давно не були дітьми, підлітками - то останній повтор зі сторони Злата - що краще залишити це місце - був все ж більш фізичного характеру. Розуміння прийшло само собою.

Не пройшло і години - Злат вже підходив до бажаного місця. Невеликі пагорби, які тут були повсюди - ще більше додавали атмосферності цьому місцю. Всі ці білі випуклості робили рельєф не звичним, а невеликі сосни, буквально по метру, по півтора - додавали антуражності. Галявина, про яку думав Злат була вже фактично перед його очима. Зупинившись, озирнувшись по сторонам - нікого не помітив. Зробив ще кілька кроків - і весь час вдивлявся на галявину. Знав, що зробив помилку, яка не раз вже його підводила, і він залишався без впольованої здобичі. Три рази, це як мінімум, він в тій чи іншій місцині, де знав, що може бути така бажана ціль - таки бачив її, коли доходив туди - але лук зі стрілами в цей час продовжували бути у футлярі за спиною. Так і цього разу - дивлячись на галявину - відчував змішані відчуття і бажання. З одного боку - він йшов сюди, щоб зустріти тут потенційну здобич, а з іншого - дуже не хотів, щоб відразу, прямо зараз показалася на горизонті.

Цього разу, якщо так можна вважати - Злату пощастило. На галявині не було нікого. Він не став виходити на неї, адже розумів, що десь зовсім близько може бути він - заєць. На галявині, хоча й снігу було доволі товсто - було чимало бур'яну, який не дозволяв повністю і надійно покрити всю поверхню. Біля сухих стволів високої трави, можна було навіть незброєним оком помітити щось зеленувате. Це трава, яка попри морози і сніг - продовжувала жити. Це і була природна приманка, яка мала спрацювати і на цей раз, думав Злат.

Оглянувшись, Злат обрав собі місце для засідки. Це товстий стовбур дуба, старого дуба, біля якого, було ще

кілька молодих дубів, не вище двох метрів та бур'ян, сухий, але саме він і робив ту саму - таку необхідну природну стіну, за якою і міг присісти Злат. Обіпершись об стовбур, Злат зняв футляр із луком та стрілами. Спочатку - дістав стріли, а точніше окремий футляр з ними. Відібравши собі дві стріли, орієнтовно розуміючи - які йому тут найбільше підходять - за дальністю і силою - відклав їх в сторону. Лук дістав із футляра, а туди поклав футляр із іншими п'ятьма стрілами. Вони його не знадобляться. Хоча і друга стріла - це так, на всяк випадок. Футляр знову закинув собі на спину. Лук і стрілу, одну із тих двох - підготував належним чином, поклавши перед собою так - що в будь-який момент міг би не зводячи очей із звіра - підняти лук зі стрілою руками - і тут же прицілитися.

Буквально перед ним - метрів за десять на сосні сиділа білка. Ніби і не боялася його. Пильно стежила за Златом, щось тримаючи в своїх малих лапках. Через хвилини дві - зрушила з місця і не поспішаючи пострибала по гілках, у гущавину гілок, практично біля самої верхівки дерева.

Сніг, який на цей момент вже йшов чималий, разом з вітром - який ще не був занадто сильним, проте вже задував непогано - потроху примітав лук зі стрілою. Злат чув, як він - наче і легкий на вигляд, але з досить таки чітким звуком опускався на його куртку та футляр. Діставши ножа з кобури - Злат розчистив ним невелику ділянку - щоб ноги могли стояти повністю на землі, а не на снігові. Адже будь-який - самий незначний рух - супроводжувався рипінням снігу. І Злат не хотів, щоб у самий відповідальний момент, який обов'язково має настати - все зіпсувало б рипіння, і його недалекоглядність.

Через кожних дві-три хвилини - Злат ледве визирав із за білої завіси, яка на поверхні вкривалась свіжим та пухнастим снігом. На шапці - вже також переважав білий колір, що було тільки на руку Злату. Чергового разу визирнувши - Злат побачив того, кого і чекав. Не поспішаючи, заєць - ніби відчуваючи неминучий кінець -

перестрибував з місця на місце. То з'являвся в полі зору Злата, то знову пропадав. Зараз ще було рано братися за зброю. Чекав.

Заєць зробив кілька кіл, плутаючи свої сліди та приножуючись піднімався на задні лапи. Злат сидів у правильному положенні щодо вітру, відчутти його запах заєць точно не міг, хіба що лише інтуїтивно, але це навряд чи... Хвилини чотири, він щипав траву в одному місці, але перебував при цьому затуленим на половину від Злата бур'яниною. Злат, взявши вже до цього часу лук зі стрілою в руки - терпляче чекав. І вже за мить, заєць ніби на замовлення - ще трохи наблизився до Злата, і почав щипати траву дещо в іншому місці, де вона була по особливому пухнаста, як його куций хвіст.

Злат повільно піднімаючи свого лука зі стрілою - напів випрямився - так, що заєць його помітив. Але це і треба було Злату. Він знав, що у нього, як це було зазвичай, буде кілька миттєвостей - поки заєць буде сподіватися, що його ніхто не помітить. Тягива лука вміло натянулась - так, що права рука Злата доторкнулась до носа. Лівий глаз був закритий - а правий здійснював прицілювання. Через якусь мить - стріла швидко та безперешкодно увійшла в голову зайцеві. Той впав відразу, не рухаючись. Те, що і хотів Злат. Щоб все відбулося для зайця миттєво. Ще кілька секунд не опускав лук - а так і дивився не ворущаючись лише своїм правим оком на тушку зайця. Потім повільно опустив лук. Взяв у руку іншу стрілу, розправився, обтрушуючи коліна і рушив до своєї здобичі.

Не поспішаючи, Злат рухався до зайця, при цьому знімаючи свого футляра для лука та стріл. Підійшовши упритул, не дивлячись на тушку, спочатку вийняв з футляра - інші стріли, додав до них шосту, ну а сьому - поклавши лук коло зайця - чітким і сильним рухом - вийняв із голови зайця. Постріл дійсно вийшов хорошим і точним. Стріла підтвердила свою якість, в черговий раз, хоча на ній вже й була тріщина, яку він помітив ще зранку. Діставши з

футляру маленьку ганчірку - Злат витер наконечник від крові, яка вже встигла накатити на білосніжну поверхню цієї галявини, яка вже вкотре стала свідком подібної процедури. Всі стріли були разом. Спочатку до футляра - по традиції, і через те, що так було зручніше - Злат поклав лук, а потім і стріли. Закинувши на спину свою зброю, яка вкотре принесла йому чудову здобич, Злат тільки зараз повністю оглянув зайця. Цей був не надто старий, але і не надто молодий заєць. Важко було сказати - скільки в ньому кілограм, але нагодувати ще кількох людей - ним точно можна було. Діставши з карману дещо засмальцьовану нитку - а точніше кажучи - шнурок - Злат зв'язав задні лапи зайця, потім взяв за них - і підняв його. Кров продовжувала стікати з голови. Певним чином витерши кров об сніг, тим самим пофарбувавши його у яскраво буро-червоний колір, Злат рушив додому.

Тепер він міг прискоритися, адже здобич була у нього в руках, а негода - яка хоч і могла зачаровувати своєю красою - сніг, вітер - справжня метелиця, все ж і забирала багато сил. А дивлячись на те, що Злат вже не першу годину ходив по лісі - то вітер, який явно став сильнішим - буквально завивав - все більше і більше починав пронизувати його, навіть таку теплу куртку.

Як це завжди буває - Злат пройшовши кілометрів чотири - зустрів не одного зайця. Черговий, просто перед ним вибіг - метрів за десять - сів, посидів - поглядаючи чи то на Злата, чи то на свого - можливо родича - який вже не подавав ознак життя - і не надто і поспішаючи пострибав в сторону. Але Злат не мав бажання полювати ще. Для нього було достатньо. Не говорячи вже про кабанів, які також перебігли йому дорогу, не зупиняючись - а навіть прискорюючи свій рух, побачивши людину.

До кінця лісу - було менше кілометра. Злат уже відчував, що тіло починало промерзати. Але в цей час - почув глухий стукіт. Сокира відчайдушно стукотіла, десь у стороні. Злат нічого не міг побачити. Що ліс вже став

густіший - соснова його частина вже була позаду, що сніг вже йшов просто сильний. Злат не був би собою, якщо б не повернув в сторону стукіта і не пішов туди. Через кількасот метрів - побачив чоловіка, який намагався відрубати від сухого, поваленого дерева - гілку. Злат знав його. Жив він на протилежній частині хутора. Особливо з ним не спілкувався, проте точно знав - що він працює у містечку, де сам Злат - також інколи підробляє. Працює цей чоловік на невеликому підприємстві по виготовленню якихось деталей. І кожного дня їздить туди й назад на своєму мотоциклі. Сьогодні, очевидно вихідний - і він намагається притягти додому кілька гілок, щоб його дружина і двоє дітей не замерзли.

Злат підходив ближче, але чоловік вперто махав сокирою. Непогода і його підганяла. Коло нього вже лежала одна гілка, доволі не мала, яку й саму важко було б тягнути на санчатах, що стояли поруч, а ту, що він намагався відрубати - і тим більше. Підійшовши упритул - чоловік різко повернувся - напевно боковим зором помітив, що хтось до нього наближається.

- О, здоров! - вигукнув чоловік, - Налякав ти мене!
- Привіт...
- Непоганий..., - кивнув чоловік, показуючи на зайця.
- А, ага... Нічого такий.
- Ти все з луком?! Я не розумію, як ти з нього можеш...
- Та що там... Могти...
- Ну не скажи... Одне діло в пеньки стріляти, а інше - он так як ти - я бачу прямо в голову!
- Від самого лука багато залежить... В тебе ще є сокира з собою?
- Так, он там! - показав чоловік за санчата. Там дійсно лежала сокира, точно такого ж розміру. Він брав її як запасну.

Злат кинув зайця на сніг, зняв футляр з луком і стрілами. Підійшов до сокири, взяв її - перевіривши гостроту леза пальцем - пішов до гілки, яку рубав чоловік. Почав рубати разом з ним, з іншого боку. При цьому - чоловік нічого не говорив, як і сам Злат. Чоловік знав, що Злату слова подяки чи щось подібне - не потрібні. Звісно, погляд чоловіка явно збадьорився. Вже за хвилину - гілка впала на землю. Вдох вони поклали її на санчата. Спочатку її, бо вона була більшою, а потім і ту - іншу. Чоловік поклав сокири в мішок, сірий із тканини, а Злат - закинувши футляр із луком і стрілами на спину, взявши у ліву руку зайця, а в праву частину віжок від санчат. Злат разом з чоловіком - сопровтивляюсь вітру зі снігом - який летів просто в очі - потягнули дрова до хутора. Сніг під ногами промітало, утворюючи невеликі барханчики, які до ранку могли перевтілитися у масивні, як ніби піщані бархани в пустелі.

Дія №5

Сніжинки одна за одною пурхали в різнобій. Хоча вони і корилися вітру, проте все ж кожна мала свою траєкторію, і виписували її у повітрі. Інколи, коли ці траєкторії перетиналися, а таке трплялося, то на фоні зелених крон сосен можна було побачити сніжинок-гігантів, які ніби швидше опускаються на землю, обганяючи всіх інших. Стукіт дятла, який вперто працював над черговим горіхом - розносився на десятки метрів. Вітер, який ще тільки но починав збільшуватися - проте вже давав про себе знати у гілках дерев, просвистуючи злегка. Де не де - через незначне, але все ж поступове - наростаюче - збільшення вітру, його поривів - з гілок обсипалися невеликі шматки вже злежаного та підмерзлого снігу. Після того, як сонце вже тривалий час не показувалося на небі, а хмари ставали все похмурими - ліс ніби змінювався, набирався нових фарб - більш сірих та темних.

Молодший із двох хлопців, які крокували попереду Дейзі, чи то від ніяк не відступаючого шоку, чи просто від безвиході - на мить забувся повністю - де він - і просто йшов злегка похнюпивши голову, і час від часу - намагався зловити тих самих сніжинок-гігантів. Коли йому це вдавалося - він хоча б на одну, коротку мить - ставав щасливим, і легка посмішка з'являлася на обличчі. Старший йшов біля нього, і намагався озиратися - з надією помітити хоча б щось, а може й когось. Невже люди в ліс не ходять зараз?! А як же гриби?! А просто подихати повітрям... Розумів, що крокують вони далеко від цивілізації, і навряд чи хтось тут буде ходити ось просто так, але надія все одно була. Тільки б він когось помітив - він би зі всієї сили закривач, заволав - і будь-що буде! В нього не було розуміння - дивлячись на його наглядачів - чим це все може закінчитися... Що буде з батьком... Але знав точно, що потрібно ще трохи потерпіти - якби там не було - а скоро це закінчиться. Погано чи добре, але цього точно буде кінець.

В цей момент Джод, який вже практично не махав палицею - бо шлях тут був дещо чистішим від бур'янів - все ж близькість сосен давалася взнаки - зупинився на якусь мить, поглядаючи по сторонам, а потім дивлячись на небо.

- Що таке, Джод?! - тут же вигукнула Дейзі.
- Хмари чорніють... Все ж буде погіршуватися погода...
- А нам то що?! - додала Дейзі, - Ми і так тут по кучугурам лазимо...
- А те, що... А те, що потрібно швидше ногами своїми перебирати! Краще б нам дістатися до будиночка до бісової метелиці! І так рук не відчуваю...
- Але ж вони з'язані?! - промовив Мобрей, - Як вони підуть швидше то?!

Старший хлопець тут же подумав - що раптом їх захочуть розв'язати... Вибір між тим, що робити - намагатися втекти чи ні... Малий точно не витримає довго бігти - він і так вже знесилений, а залишати його одного з ними - він точно не хотів.

- До чого тут взагалі вони..., - роздратовано відповів Джод, - Нам потрібно просто трохи скоротити шлях...
- Ми що просто по лісі підемо?! - невдоволено закричала Дейзі.
- Чого ти рота свого так відкриваєш, а?! - сердито, але намагаючись стримувати гучність голосу промовив Джод, - Мало хто тут бродить...
- Джод... Досить параноїти! Крім нас, навряд чи хтось буде лазити по вонючому лісі - шукаючи якусь довбану хатину! - зверхньо промовила Дейзі.
- Замовкни я сказав! Ми підемо ось так! - промовив Джод, показуючи на право, просто в бік від дороги.
- І куди ми прийдемо?! - знову запитала Дейзі.
- Ми ж все одно будемо йти до будиночка, як ти й говорив?! - занепокоєно запитав Мобрей.

- А куди ж ще?! Так швидше. Я коли підшукував місце
 - кілька разів ходив тут, і одного разу - йшов наче ось так... Кілометрів два-три зріжемо точно...
- Ти наче так ходив чи точно?! Нам зараз натрапити на когось..., - почала Дейзі.
- Слухай! Я і без твоїх недолугих домислів все розумію! Але зараз нам треба якомога швидше дійти. Не хватало нам, щоб нас застала завірюха, і щоб потім - цих двох вилупків на горбі тянуть..., - агресивно промовив Джод, дивлячись на хлопців.

Мобрей не надто радів такому розвитку подій. Не розумів, чи дійсно він в безпеці чи ні. Дейзі - не подавала жодних емоцій, а просто крокувала за хлопцями, які звернули з дороги - за Джодом і Мобреєм - і крокували назустріч тісно стоячим соснам, між стовбурами яких було незвично мала відстань.

Джод йшов першим, палицю використовуючи так, ніби це його вишукана тростинка, яку він переставляв по ходу свого руху. Сніг під ногами злегка провалювався. Дейзі потирала руки, які від вітру, який починав все дужче продувати тоненькі робітничі перчатки - починали все дужче мерзнути. І щоб зігрітися дала кілька стусанів хлопцям, ігноруючи чергові зауваження Джода.

Через хвилину двадцять, занурившись вже у глибину лісу, Джод першим вийшов на ділянку, де сніг прогрузав трохи більше, ноги помітно занурювалися у сніг. Хоч і не глибоко, але все буквально відразу хід усіх уповільнився. Хлопці намагалися не відставати від Мобрея, в той час як Дейзі йшла ззаду і погрожувала - якщо не будуть прискорюватися - то в черговий раз віріже комусь із них. Хоча мотузка, яка поєднувала обох хлопців - була доволі еластичною, все ж від того, що йшли вони вже досить довго, вона встигла так закрутитися, що утворила певне міцне сплетіння, яке при першій же можливості дало про себе знати. Черговий раз, ступаючи й злегка грузнучи у

снігу - хлопці перечепившись через ту саму скручену мотузку - рухнули прямо у сніг. Свіжий, пухкий сніг, який вже встиг покрити давній, злежаний сніг - відразу охолодив обличчя, яке все ж доторкнулося у старшого хлопця безпосередньо до землі. Дейзі в цей час йшла позаду і розглядала все довкола. Тільки но хлопці різко пішли до низу - з певним зойканням та шурхотом - Джод та Мобрей різко зупинились, Мобрей при цьому - навіть встиг злегка присісти, і повернулися напів поворотом назад. Хлопці вже лежали на снігу, а Дейзі миттю прискорила крок і тут же опинилася над ними.

- Це що ще таке?! - вигукнула вона і сильно пнула старшого хлопця ногою по спині, - А ну встали, бігом сказала!
- Ми не можемо... Тут мотузка... - промовив менший хлопець.
- Я сказала піднялися бігом! Ох і ідіоти! Під ноги треба дивитися...
- Але ж... - менший хлопець знову намагався довести Дейзі, що перекручена мотузка не давала змоги хлопцям, які вже були доволі знесиленими - легко піднятися знову на ноги.
- Дейз! Не вирячайся на них - а бери і піднімай, часу немає! - крикнув Джод.
- Ага, ага... Давай бігом! - додав Мобрей.
- Уроди..., - тихо промовила Дейзі, дивлячись з під лоба на Джода і Мобрея, - А ну давайте, щоб вас біс побрав! - вигукнула Дейзі і схватила меншого хлопця за плече, намагаючись його тягнути вгору. На плечі у хлопця - на обох плечах куртки - були невеликі ремінці - з гудзиками на краях. Дейзі смикнувши за один із таких - миттю відірвала лівий ремінець - і тут же швирувала його в бік. - А! Щоб тобі! Давайте, грибіть своїми лапами, підіймайтесь!

Дейзі все ж певним чином стала опорою для хлопців, які через хвилину вже були на ногах. Мотузку, на вимогу Джода - Дейзі не охоче нагнулася поправити. В той момент, в момент коли Дейзі як небудь розправивши мотузку розгиналася - менший хлопець - напевно від накопиченого болю та відчаю - щосили плюнув Дейзі просто в обличчя. Вийшло доволі ефектно, але тут же обернулося для хлопця - сильним і цупким ударом прямо в щелепу. Хоч Дейзі і була не надто сильною на вигляд жінкою, все ж удав зі злісті, визваної не скільки цим випадком, а взагалі всією ситуацією - вийшов у неї доволі вправним. Що що, а удари вона приміняла і не раз. Ще в ранньому віці - маючи не надто відповідальних батьків - билася за ті чи інші речі з іншими на вулицях індустріального, невеликого містечка. Потім, так і не використавши свій шанс - все ж закінчити університет - почала працювати на ринку, продавала всякий непотріб. Життя йшло - і от на тому ж ринку - зустріла й Джода, в якого й було звичайне ім'я - але він вже на той час мав добротну звичку його краще не називати. Адже часто потрапляв в історії, які були не найкращими і точно не підпадали під визначення зразкових та таких, що можна наслідувати. Дочекавшись його після чергової, хоч і не надто тривалої відсутності - коли він вчетверте був у в'язниці, вони вирішили все ж заспокоїтись і спробувати жити нормально. Робота на заводі різноробочим - зі сторони Джода, і помічницею на кухні - зі сторони Дейзі - все це почалося лише два роки тому. Майже два роки. І от зараз - він просто стоячи і дивлячись на Дейзі, яка щойно лупнула малого хлопця щодуху в обличчя, намагався згадати маршрут, щоб накінець перевести подих у будиночку і змити сліди крові, які були і на руках і навіть - злегка на обличчі, та вона - яка намагалася ще раз - тепер вже монтиривою зацідити хлопцеві в обличчя.

Мобрей - сусід цих двох, який жив на їхньому поверсі в дев'ятиповерховому будинку, у квартирі своєї бабусі, яка померла ще десять років тому. Відразу після школи - пішов

працювати до автомастирської, помічником. Після того, як не втримався і поцупив, вже не вперше, з автомобіля чергового клієнта деякі цінні речі - його вигнали з роботи, і щоб віддати борг - він вперше - тісно познайомився з Джодом, зайшовши до них, щоб позичити трохи коштів. Це було саме перед тим, як Джод останній раз, ще не знаючи цього - готувався відвідати в'язницю. Взяв його з собою - але як це часто буває - щось пішло не так, і обої заgrimіли, хоча і не на надто великий термін. Після того, як обоє опинились дома - йти на завод з Джод відмовився, і подався у невелику будівельну бригаду - носити цемент та допомагати чим зможе. Можливість, яка з'явилась доволі раптово - знову пробудила у Джода старі відчуття, які закликали його і переконували, що це - найкраща нагода в житті, і що це - єдиний шанс перестати жити так, як він жив до цього. Дейзі - згодна була на все, адже з огляду, що випивка їм потрібна була доволі часто, їсти теж - а працювати на кухні, чистячи каструлі... Це було не те, що її заспокоювало і давало змогу бути впевненою у тому, що все в неї буде добре. Мобрей... Мобрей просто погодився, хоча зараз вже в голові перебирав різні варіанти, але знаючи Джода - розумів - що в нього особливого виходу вже не було. Найбільше це він розумів - дивлячись на шматки землі, яка залишилась у нього на робітничих перчатках.

- Дейзі! Ні! Ні я сказав! - вигукнув Джод, - Тільки спробуй його вдарити!
- І що?! Що ти мені зробиш?! А?! - нервово викрикнула Дейзі.
- Вб'ю тебе! - тут же відповів їй Джод.
- Хах... Вбеш... Точно?! - дещо з саркастичною посмішкою тут же завмерла Дейзі.
- Якщо не зупинишся - то легко! Чуєш мене?!
- Ось як ти заговорив... Спробував і тепер - готовий всіх повбивати! Що?! Сподобалось?!

- Замовкни я тобі сказав! Закрий свого рота! - викрикнув Джод, нагнувся взяв трохи свіжого і злегка мокрого снігу, який все ж непогано ліпився в сніжки і жбурнув у Дейзі. Потрапив їй у бік.
- Може й мені спробувати?! Що скажеш?! Може ось цього, чи цього?! - викрикнула Дейзі, показуючи монтировкою на хлопців, які стояли поряд з нею. У меншого хлопця з рота текла кров - передній зуб був надломлений, а збоку - взагалі випав. Губу було розбито, а сльози в черговий раз текли. Хоча зараз - він хоча б розумів за що.
- Ага... Ну давай, спробуй! Будеш потім сама їх тут закопувати! От дурепа! - викрикнув Джод, розвертаючись і знову починаючи рух.

Дейзі ще раз зиркнула на хлопців, і все ж теж - рушила - після того, як хлопці мовчки пішли за Мобреєм, який просто за цим всім спостерігав. Слова Дейзі про вбивства, а особливо слова Джода про закопування тіл - нагадали йому про те, що він робив всього декілька годин тому.

Не пройшло і хвилин сорок, як Джод вже крокував по колись доволі охайній вулиці хутора. Тепер же тут - лише поодинокі речі та руїни нагадували, що певний час назад - тут мешкали люди. Всього, на цій вулиці - якщо її до сих пір можна було так називати - було два будиночки, які ще не встигли завалитися. Саме в них і доживали тут останні мешканці цього хутора. В один із таких і крокували. Ще тижня два назад, Джод тут був, а потім через два дні - ще раз - оглядав місцевість. Хотів дізнатися, чи дійсно тут так, як він собі уявляв, і чи можна буде тут пересидіти певний час. Знав він про цей хутір ще дуже давно. Його прадідусь тут колись жив, і він - у дитинстві бував тут. Після того - лише от менше двадцяти днів назад. Місцевість дійсно була дивною. Адже залишки життя людей все ще були у полі зору - але вигляд у них, як і у всього цього, так званого,

хуторка - був не самий найкращий. Бур'яни, дерева - потроху захоплювали нові території, наче їм лісу було мало, і під їхнім напором - з кожним роком, якщо і не руйнувалися певні старі загашники чи невеликі сарайчики - то точно заростали чагарниками, кущами ліщини чи просто бур'яном.

Потрібний будиночок був майже відразу на видному місці. Його сірі стіни, облуплені - було досить добре помітно, хоча і знаходився цей будиночок - також у гущавині кущів. Але той факт, що листя не було - все ж робив його доволі видимим та помітним. Бокова стіна - мала величезну тріщину, дах в одному місці - провалився, а вікна були забиті дошками. Старий будинок та і все. Скільки йому було років - важко сказати - можливо він був однолітком або хоча б майже одних і тих же років, що і прадід Джода, якого вже давно не було в живих.

Джод, зупинившись біля входу у подвір'я, яке скоріше мало вигляд злегка протоптаною стежини у бур'яні. Намагався озирнутися довкола. Два тижні тому - коли тут був, він нікого не зустрічав, проте бачив певні людські сліди. Неважливо хто то був, але сам факт - змушував його бути обережним. До того ж Мобрей, ще тільки доходив до нього, а хлопці з Дейзі - були ще на відстані метрів п'ятидесяти від нього.

- Ех..., - почав Мобрей, - Чудово б тут ось так жити, в тиші і спокої... А? Джод?
- Що?
- Хотів би жити тут?
- Прямо тут?!
- Ну... Я не маю на увазі конкретно цей будинок, а просто... Місцевість там...
- Не знаю, яка різниця... І що тут робити, білок їсти?
- Тю, та до чого тут білки, Джод - повітря! Ось що головне!

- Коли це ти про своє здоров'я почав думати, дурило?! Може тоді, коли згорла чотириста грам зараз всажуєш, а?!
- Ой, до чого тут це... Просто хочеться бути ось так, вдалечині від будь-кого...
- Ну можеш залишатись прямо тут! Якщо тобі так хочеться...
- Ні, сюди дороги нормальної немає...
- Ага, ти з того й починай, що тобі за півлітрою буде ніяк добиратися... А то повітря... Дейз! Давай швидше!
- А чого ти мені кричиш це?! Їм кричи! Їх же чіпати не можна! - відповіла Дейзі, яка тільки доходила до Джода і Мобрея, трохи обігнавши хлопців, які повільно теж були майже на місці.
- Дейз, тобі подобається тут? - запитав Мобрей.
- Де подобається?! Тут, в лісі?!
- Ні... Ну от в цьому покинутому хуторі... Жила б отак десь, щоб нікого не бачити і не чути...
- Тебе б в першу чергу не бачити! Навіщо мені жити в якомусь бісовому лісі?! Я що - єнот якийсь чи що?!
- А єноти в лісах живуть? - запитав тут же Мобрей.
- А мені звідки знати! - вигукнула Дейзі.
- Ну ти ж сама сказала... Про єнотів... Мені просто цікаво... Може й тут є десь, я ніколи їх вживу не бачив...
- Господи, Моб, які ще в сраку єноти?! - відповів йому Джод.
- Ну а що... Я взагалі чув, що їх можна купувати собі додому...
- Ти думаєш, що вони смачні? - запитала Дейзі.
- Хто смачні?! - відізався Мобрей.
- Хто хто... Єноти твої бісові! Хто ж ще!
- Та ні! Ти що! Їх не їсти - а тримати дома - як kota якогось чи собаку... От заробимо я собі точно куплю десь будиночок в глуші, і заведу єнота...

- І оце б я лазила по лісам, і всім ось цим займалася - заради єнота якогось вонючого?! Пф...
- А що ти собі купиш?! - тут же одізвався Мобрей, який почав рух по стежці до будинку, відразу за Джодом.
- Не знаю... Я хочу велику і масивну золоту цепочку! Купимо, Джод?!
- Відчепись ти зі своєю цепочкою...
- Що там відчепись! Я - чесно це заробила! Я маю право!
- Хах... Чесно вона заробила..., - відповів Джод.
- Чесно! І я придбаю її собі... Я вже п'ять років там одну придивляюсь собі...

Джод підійшовши до дверей будиночку, які представляли собою старі, трюхлі, дерев'яні двері - які були поверх збиті дошками, щоб остаточно не розпалися, - почав палицею відвертати дерев'яну засовку, яка міцно тримала двері, і внаслідок того, що вся була покрита снігом, міцно примерзла до поверхні дверей. Над дверима - трохи збоку - висіла стара, понівечена табличка - точніше кажучи кусок, сьак так обробленого, дерева, вже майже розсипаного від давнини - на якому - очевидно було випалено напис. Не всі літери були чіткими - але було написано "Галантерея Мінні". Стукаючи і грюкаючи - Джод все ж відчинив двері. Звідти пішов класичний запах старого, сирого приміщення. Джод, зайшовши всередину, в маленький коридорчик - стояв і чекав інших. Мобрей, який зайшов за ним - відразу побрів у велику кімнату. У придатному стані, якщо його так можна було назвати - вона тут була одна. Інша - не мала фактично потолка - дах провалився саме там. Ще була третя, окрім - цього коридорчика і великої кімнати, невелика комірка. Дверей туди не було, але на полу був відкинутий дерев'яний люк, трюхлий і майже зруйнований. Шматок, верх, драбини виглядав з темної пустоти. Хлопці, які тільки що зайшли до середини - дещо зупинилися, роззираюсь по сторонам. Дейзі, яка йшла останньою - струшували із себе

сніг, який вже досить знатно побільшав, і разом з відчутним вітром - говорив про одне - завірюха починалася.

- Що, довбні?! Подобається?! Я думаю - апартаменти кращі, ніж у вас вдома! Хах... - промовив Джод до хлопців.
- Ага... Звісно..., - промовив старший хлопець, - Куди нам... Це тільки ти можеш розбиратися у таких крисятниках...
- Що?! Ах ти ж бісовий виродок! - закричав Джод, - Я вас терпів всю дорогу! - додав Джод і тут же з ноги вцідив старшому в спину. Той, разом з меншим братом - рухнули додолу. Джод продовжував гамселити то старшого, то меншого. Обома ногами, не особливо розбираючись - куди він їм потрапляв. Декілька крапель крові опинилися на стіні - перед обличчями хлопців.
- О! Я бачу до тебе дійшло! - спокійно промовила Дейзі, стоячи у дверях і просто спостерігаючи це. Мобрей - на звуки ударів та стогін також визирнув із великої кімнати.
- Що, паскуди?! Може ще щось скажете, а?! - викрикнув Джод.

На обличчі Джода була злість, ненависть. І ненавидів він не скільки самих хлопців, а саму ситуацію в якій він сам опинився, і з неї ще потрібно було якимось чином вибратися. Важко дихаючи - Джод вдарив щосили малого в обличчя, і надломлений зуб - остаточно випав з рота, разом з кров'ю, яка також йшла з рота, хоча й не сильно. Малий лише застогнав і тут же затих. Старший хлопець тут же закричавши - підвівся на одне колі і щосили головою вдарив Джода у пах. Той крикнувши зігнувся, а Дейзі тут же різно зробила кілька кроків і вдарила старшого хлопця монтировкой по шиї. Той не втратив свідомість, але відразу впав на свого брата. Джод - з налитими кров'ю очима -

піднявся і схопивши старшого хлопця за два пальці, мізинець і безіменний - на лівій руці - почав їх викручувати, змушуючи хлопця кричати. Різким рухом - Джод злам обох пальців. Крик і стогін став ще гучнішим.

Мобрей, який все ж в цей момент наблизився до Джода і намагаючись його заспокоїти відвів у сторону.

- Добре, Джод, добре... Досить я думаю... Вони зрозуміли! - промовив Мобрей.
- Я дуже сподіваюсь... Бісові вилупки...
- Джод, а тут води, що взагалі немає? - промовив Мобрей, - Я оглянув все довкола...
- А де їй тут взятися?! У нас же - з собою...
- Але зв'язку немає вже, скоріше всього це поки негода не закінчиться, а значить нам тут можливо довго сидіти...
- Хм..., - видихнув Джод, дещо заспокоївшись і відходячи від хлопців, які обоє стогнали і дещо корчилились від болю, дістав свого телефона і поглянув на рівень зв'язку, його не було, - Дійсно... От же... Це не добре... Але до біса, тут є трохи запасів... А воду... Я сходжу за водою, тут озеро є неподалік, там наберу.
- Це безпечно?! - промовила Дейзі.
- Та там нікого немає... Вже справа потроху йтиме до вечора, в лісі точно ніхто не буде шастати.
- А нам що...
- А ви... Ось сірники, он металева бочка, - промовив Джод показуючи на понівечену бочку, яка стояла в великій кімнаті, - Разведи там багаття, і закипяти воду, що у нас є. А ти Дейзі... Поглядай за ними, зараз ми їх в погріб закинемо, нехай там... Відпочивають, хах...

Джод разом з Мобреєм спустили, не надто обережно хлопців до погребу, саме по тій драбині, що визирала з

чорної пустоти в комірчині. Джод відпивши води з великої пляшки, одягнув свою шапку, яка спала під час перепалки з хлопцями і взявши ще одну пусту трьох літрову пляшку - водою з неї відмивали кров після інциденту в автомобілі, ще зранку - вийшов на вулицю і пішов до озера. Сніг з вітром вже завів і навіть дещо болісно лупив в обличчя.

Дія №6

Дерев'яна хвіртка гойднулася різко в сторону, із залізним каркасом, хоча залізні трубки вже були наскільки іржаві, що в деяких містах утворилися, ніби розідені дірки. Маленькі кусочки іржі тут же посипались на білий сніг, злегка припорошивши його темно коричневим порошком. При цьому, хвіртка видала вже надто неприємний звук скрипіння, який тривав же близько трьох-чотирьох хвилин, поки хвіртка закривалася за малим хлопцем, який забігши в двір був задоволений - адже вже скоро міг отримати нову заячу лапку. Пес встигнувши проскочити у хвіртку за хлопцем - не відставав від нього, навіть злегка гарчав, думаючи, що хлопець вкотре бавиться з ним, намагаючись від нього втекти.

Двір був не надто довгим, не більше десяти метрів. А далі - по центру - стояв гараж, побудований із здорових листів заліза та обшитий деревом. В ньому стояв дідовий мотоцикл. Він на ньому вже роки два, як не їздив - говорив, що вже немає тієї сили в руках. Хлопець знав, що він буде його, але не зовсім розумів, коли він стане повнолітнім, і що це воно взагалі таке... В його уяві - це було щось матеріальне, чим він має обов'язково володіти у майбутньому, і тоді дід віддасть йому темно зеленого мотоцикла.

Зупинившись перед дверима, хлопець почав гупотіти ботинками об поріг, намагаючись обтрусити свіжий, пухкий сніг, який вже встиг налипнути йому на підшви та взуття загалом. Собака при цьому загавкотіла та сіла у куток, своє звичне місце, коли не була закрита на ніч. Двері відчинив і швидко вскочив всередину. Скинувши ботинки, один за одним - роблячи це сидячи просто на підлозі, - встав і прямо в куртці та шапці швидко пішов на кухню. Звідти вже приємно пахло. Бабуся вже витягувала з електропечі другу партію смачнющих пиріжків з яблуками. Хлопець їх дуже любив, що не можна сказати про діда. За його словами -

пиріжок, він на те і пиріжок - що має бути з картоплею, з капустою - і на крайній випадок - з горохом. А ось всі ці яблука та ягоди в пиріжках - це нічого іншого як неправильне використання та споживання продуктів.

Проте, пиріжки з яблуками все ж бували досить часто, і дід терпів, адже готовий був робити це - тільки щоб малий був задоволений. Вони з бабою намагалися робити все, щоб він почувався добре, щоб міг отримати - хоч і не найкраще чи найдорожче - проте - корисне і таке, що зробить чудовий відбиток на його житті загалом. Обое розуміли, що дочка їхня - м'яко кажучи - втратила себе у цьому житті. Втратила сина, втратила нормальну жагу до життя. Що зараз було з нею - їх по справжньому мало цікавило. Коли отримали документи про опікунство - всім серцем раділи, адже знали, що нехай і не зможуть вони багато років присвятити хлопцеві - вік вже був не той, проте поки були сили - заріклися зробити все можливе. А як воно буде далі... Важко було сказати, але про це їм найменше хотілося думати, проте в жодному разі не бажали, щоб їхній єдиний онук жив десь у невідомому місці, з чужими людьми - за живих діда та баби. Баба часто говорила діду, що - не молодшають, і що буде з онуком потім, який ще зовсім малий, її все більше турбувало. Дід все це заперечував і нічого не хотів чути... Але сам, все ж мав коротку розмову з сусідом, який досить добре відносився до хлопця, жив сам, проте не був пиякою, вів доволі спокійне життя. Та і сам хлопець чимало часу проводив у нього. Злат - нічого не відповів діду, побажавши йому і бабі - здоров'я, але зрозуміло було одне - хлопець точно не пропаде, все буде добре.

Скидаючи на ходу шапку, хлопець відразу сів за стіл - на велике дідове крісло. Найбільше полюбляв сидіти на ньому, адже міг повністю на нього залізти, разом з ногами, скрутити їх під собою, і таким чином їсти.

- Ох, щоки ото які! Із самого раннє бігаєш десь... - промовила бабуса до хлопця.

- Там сніг вже йде! - радісно відповів онук.
- Сніг вже йде?! А дід де?! Ти бачив його?
- Ні, не бачив...
- Потрібно б дров підрубати, бо знову замете снігом і буде потім виколупувати їх ломом...
- І я піду!
- Ага... Тебе там тільки не вистачало, посидиш, зігрієшся в хаті...
- Ні! Я буду ще йти... Там же сніг йде! Я пропустив той, що був минулого разу!
- Та якби ти його пропустив... Он лежить, дівати його нікуди!
- Ба, ну до чого тут той, що лежить?! Я люблю гуляти під снігом! Це ж так весело!
- Ох... Ну дивись мені, не більше чим пів години... А зараз їж бери! Щоб два пиріжки з'їв, тільки тоді відпущу!
- А я і три можу з'їсти! - вихваляючись вигукнув хлопець.
- Три?! Та ні... Скільки ти точно не зможеш, ти ще он який малий... От дід зможе...
- Зможу! Зможу я! От побачиш! Я от вже пів з'їв!
- Ну не поспішай... Жуй добре, нікуди вони не дінуться!
- А дід..., - пережовуючи пиріжок хлопець продовжував, - Дід не зможе з'їсти трьох... Він же сказав, що коли чує їх запах, то йому погано стає...
- Слухай ти більше того діда... Де він взагалі лазить?
- Я не знаю...
- А ну глянь, чи є вода в бідоні?
- Угу, - відповів хлопець доїдаючи перший пиріжок, - Ні! Тут майже немає! Я зараз віднесу його до діда, а він набере!
- Ти не поспішай, ще встигнете! Ти ще тільки одного з'їв...

Хлопець сів за стіл, на цей раз скинувши куртку. І взявся за другий пиріжок. Над кухонною шафою висіло радіо - по якому говорили і говорили щось. Воно слугувало просто фоном, і на нього практично ніхто не звертав уваги. Лише коли говорили погоду, але й цим даним не завжди довіряли. За останній рік, хлопець був кілька разів свідком, коли дід з криком і незадоволенням відмикав радіо і клявся, що цього разу точно більше ніколи його не увімкне і переріже кабель, який вів від стовпа до їхнього дому. Проте вже на наступний день за завданням бабусі - знову вмикав його і налаштовував на необхідну радіохвилю. На цей раз - у прогнозі погоди повідомили, що на найближчі три дні - очікуються сильні заметілі. Бабуся бідкалась, але онук не розумів з якої причини - адже що могло бути краще - ніж багато снігу, а це скільки ж можливостей...

Упоравшись з третій пиріжком, все не без проблем, хлопець відщипнувши ще й від четвертого майже половину - почав одягати свою куртку.

- О, знову своєму собаці несеш! Та він уже як бузівок, він і бігати вже скоро не зможе...
- Він бігає! Але ж йому теж хочеться пиріжка!
- А звідки він дізнається, що вони в нас є?! - посміхаючись запитала бабуся.
- Ба, ну ти що?! Він же пес! У нього набагато кращий нюх чим у тебе! Він все чує!
- Хах, ну добре, добре... Але обов'язково просліди, щоб він його з'їв, і шматки хліба не лежали під ногами...
- Але ж це не хліб!
- Але це все одно спечене із борошна - а значить я його називаю хлібом... Дивись мені, і не довго!
- Ага! - гукнув хлопець, вже взуваючись. Бабуся взяла бідона, не більше чим на літрів десять, порожнього і пішла за хлопцем.
- А бідона хто буде відносити?
- Я!

- Отож! Знайди діда, нехай з колодязя дістане води, а потім - йде рубати дрова!
- Ага, добре, Ба!

Хлопець натягнувши ботинки, застібнувши куртку та взявши рукавиці і бідона - вийшов на вулицю. Сніг потроху став інтенсивнішим, разом з ним і вітерець дув все більший і більший. Дід міг бути або в гаражі, але той був зачинений на великий, як дві долоні хлопця, - замок - тому - залишалося єдине місце - це дідова майстерня. Там він проводив чимало часу. Зараз, в зимовий час - будував вулики. Цілими днями щось пиляв, рубав, клипав. Вже було готових кілька штук. Але він хотів на весну мати у своїй пасіці - солідну прибавку - цілих п'ять нових вуликів. Займатися бджолами - це була одна із найулюбленіших його справ. Мед він також любив, але так так сильно як днями, влітку, ходити між вуликами і спостерігати за тим, як себе поведуть бджоли. Хлопець не те, що їх боявся - але точно не долюблював. Його вони жалили вже не раз, і він - скільки дідусь йому не пояснював - так і не зміг зрозуміти - навіщо бджола його кусає, щоб потім померти?! Ця загадка інколи його турбувала... І він вважав бджіл не надто розумними істотами, які ще й мед просто так віддають людям.

Хлопець йшов до майстерні, вхід до якої був аж від городу - а пес біг за ним, і ловив малі шматочки ще гарячого пиріжка. Бідон вдарявся хлопцеві об ноги та об все, що тільки можна було - поріг, стара буда пса та металеві двері до погребу.

- Хто це там так гучно ходить?! - вигукнув з майстерні дідусь.
- Це я, Де!
- Що там в тебе таке? - запитав дід, і тут же побачив онука, який виринув і опинився перед входом до майстерні.

- Води треба терміново набрати!
- Води?! Терміново?! Це вже баба накази там віддає?!
- Ага! Бабуся сказала - що ти десь лазиш, а ще дрова треба рубати, бо сніг пускається!
- Та бачу я, що сніг пускається... Але ж у мене справи тут! От дороблю і тоді вже займуся дровами і водою...
- Але ж вона сказала... Ну що це терміново! Буде заметіль велика, все замете...
- Ага... А що то в тебе таке, що ти собаці вже кидаєш?
- Пиріжок!
- Пиріжок?! Знову із отією кислятиною?!
- Ні... З яблуками... А що таке - кислятина?!
- Це і є ваші з бабою яблука!
- Вони смачні!
- А звідки ж мені знати то?! Он собаці кидаєш шматочки, а діду і одного не приніс...
- Але ж я думав...
- Та я жартую, жартую... Я не надто засмучений... Були б то пиріжки з картоплею, а так... Не велика втрата!
- А куди бідон поставити?!
- Неси його до колодязя, зараз вже... Добре... Все зробимо.

Дід ще кілька разів гупнув молотком по напів готовому вулику, поклав молоток на стіл, дотянувшись до вимикача - вимкнув світло і вийшов із майстерні. Тут же її зачинив на замок, поклавши ключ собі до кишені. І тут же забуркотів - адже забув взяти сокиру, щоб рубати дрова. Але зараз же відмикати не став. Пішов до колодязя, де вже чекав його онук. Він стояв біля - але колодязь не відчиняв - це йому було заборонено. А все, що йому забороняли - хлопець ніколи не робив. Злат, спілкуючись із хлопцем не раз помічав, які той говорить про дідуся чи бабусю - завжди привітно, завжди як про самих рідніших людей. Інших в нього просто не було, ну фактично не було. Хтось би міг не повірити, адже такий малий і не так давно ще був там, з

батьками... Але напевно, навіть за той короткий період від народження і до того часу, коли вперше опинився тут - на хуторі - він натерпівся чимало. І хоча зараз вже нічого не міг згадати, що в цілому було хорошим моментом для нього самого, проте разом з цим - жодного разу не згадував за тих, хто мав би бути з ним, але обрали інший, дивний, але не такий вже й не популярний шлях, на жаль.

Дід відкрив колодязя - там вже висіло велике, побите відро, прив'язане до дерев'яної крутілки. Прив'язане було міцним ременем, і висіло там постійно. Влітку, коли стояла значна спека - хлопець любляв пити воду прямо з цього відра. Так вона здавалася йому ще смачнішою, а найголовніше - ще прохолоднішою. Опустивши відро - так, щоб воно повністю наповнилося водою, дід поступово накручував ремінь на крутілку і відро піднімалося вгору. Наливши воду у бідон, дід зачинив колодязь і поніс його до хати. А онукові віддав ключі і сказав, щоб той відчинив майстерню, але без нього до неї не входив. Хлопець тут же побіг виконувати надважливе завдання.

Вже через хвилини дві - справу було зроблено і він чекав на діда біля майстерні. Взявши середню сокиру - дід і онук пішли за майстерню, де лежало чимало гілок, яких точно хватало їм до кінця зими. Злат ще восени допоміг натягати з лісу достатньо, щоб не переживати щодо цього. Біля гілок - лежали вже напиляні дрова - які треба було лише по перерубувати сокирою. Також там стояв великий пеньок, на який дід ставив невеликі дрова і замахуючись - деякі з першого разу, а деякі з кількох - розрубав навпіл, а потім ще на дві частини. Хлопець же, поки дідусь відпочивав - збирав ці, вже готові, нарубані дрова - і носив їх по - два-три - прямо до хати. Зазвичай, бабуся просила його нарубувати чимало дров, про запас, але - діду було не до цього, він все робив розмірено. У нього кожного дня, або майже кожного, був відведений час - на рубання дров, і він не міг позбавити себе такого задоволення.

В цей час - біля двору зупинився мотоцикл, який до цього - чутно було як їде ще далеко по вулиці. Собака тут же загавкотіла, особливо коли хвіртка видала типовий і не дуже приємний звук.

- Агов! Ви де?! - вигукнув чоловік, років п'ятдесяти, не менше.
- Це до нас! - вигукнув хлопець і побіг дивитися хто там. Дід також відложив сокиру і пішов до двору.

Це був дідів хрещеник, хлопець його знав, адже він також бувало допомагав їм по господарству. Цього разу він віддав хлопцеві невеликого батончика, якого купив їдучи сюди. З дідом поздоровався і почав розмову про якість проводи і про те, що в нього в сараї пропало світло. У діда, на горищі - був цілий склад різноманітних кабелів, проводів - хрещеник це знав, тому відразу і приїхав до нього. Але малого хлопця цікавила інша річ, яку він побачив, поки чоловік розмовляв з дідом. На мотоциклі висіла зброя. Побачивши це - хлопець відразу гукнув до чоловіка.

- А то що у вас?! Справжнє ружо?!
- Хах... Ні, то тільки пневматична гвинтівка..., - з усмішкою відповів чоловік.
- А що це таке?! - запитав хлопець.
- Це те, про що тобі знати не обов'язково! - тут же проговорив дід.
- Та нічого незвичайного, це щоб по банках стріляти...
- По банках?!
- Ага... Ти ще замалий для цього, але ось поки дід буде на горища лізти, я тобі зараз покажу, як вона стріляє, хочеш?
- Угу! - радісно відповів малий хлопець.
- Ти ж тільки дивись мені! Он туди, стріляй в сусідній двір, в пустир отой! А то ще мені вікна повибиваєш!
- Та добре, добре... Розберемося!

Дід пішов за хату, щоб забратися на горище. А чоловік, разом з хлопцем вийшли на дорогу, за ними вибіг і пес. Який вже не гавкав на гостей, бо також його знав. Чоловік взяв гвинтівку - і дав потримати її у руках хлопцеві. А потім, зробивши необхідні рухи, щоб її зарядити невеликою алюмінієвою пулею, чоловік навівся і прицілювся у шматок старого, дерев'яного забору, який колись був у сусідів, що колись жили навпроти діда. Хлопець дивився на все це із захопленням. І коли чоловік натиснув на курок і пролунав не надто гучний, але все ж доволі чіткий постріл, хлопець миттю почув, як від шматка забору відлетіли маленьку кусочки. В цю ж саму мить - пес - піджавши хвоста - дременує геть по вулиці. Хлопець почав його звати як тільки міг, але той навіть не зупинявся - подався вулицею. Інші собаки - які були не так вже й близько - загавкотіли. Хлопець почав було бігти за ним - але чоловік його зупинив. Сказав, щоб той йшов до двору. Пес прибіжить, він просто трошки злякався. На очах у хлопця відразу з'явилися сльози. Дід який спустився із шматком дроту - побачивши те, як онук плаче - відразу суворо подивився на чоловіка, думаючи зовсім про погане. Але коли з'ясував, що трапилося, все ж видихнув з полегшенням.

- Ну не плач, не плач кому сказав! Мороз на вулиці! Замерзнеш! Біжи до хати, а собака твій - прибіжить, нікуди він не дінеться!
- Але ж... Але ж... Він побіг прямо по вулиці, він втік! Його треба зловити! - схлипуючи говорив хлопець.
- Та як же ми його зловимо..., - відповідав йому дід.
- Зловимо! Тільки не плач! Зараз я ось на мотоциклі швидко поїду, з дідом - і знайдемо його!
- І чого б це я ще їхав?! - вигукнув дід.
- Бо до мене він не підійде!

- Він же втік! Він втік... Його вовки там з'їдять! - продовжував хлопець.
- Так, все! Ану швидко біжи до хати... Горе оце мені ще з цим собакою... Де ж ти взявся з цим своїм ружом...
- Це просто гвинтівка...
- Гвинтівка, гвинтівка... Якого чорта взагалі з нею їздити?!
- Та я забрав її у сусіда, по дорозі сюди... Я ж не...
- Та все, давай уже... Заводь свого мотоцикла...

Хлопець продовжуючи ридати - пішов потихеньку до хати, а дід, залізши на мотоцикл до свого хрещеника - який уже був ним заведений і гуркутів на пів вулиці - поїхав у напрямку озера, куди і побіг пес. Тим часом, вже була заметіль, сніг на швидкому ходу мотоцикла, разом з вітром - досить не приємно бив прямо в обличчя. На дорозі почали з'являтися невеликі перемети свіжого, дещо мокрого снігу.

Дія №7

Санчата котилися по замерзлому снігу досить таки добре, проте все ж свіжий сніг, який буквально валив з неба - робив цю справу все важчою, з кожною хвилиною. Пронизливий вітер, який щосили - буквально встромляв сніжинки в обличчя - явно не допомагав Злату та чоловіку, чиї дрова вони обоє намагалися витягти із лісу. Видимість була досить таки поганою, але вони вже були майже біля озера - а значить - дорога була вже також недалеко, хоча її і не було видно, через тут ж таки щільну заметіль. Чоловік йшов зціпивши зуби, явно шкутильгаючи на праву ногу, і тому його вдячність Злату була ще більшої, проте він її так жодним чином і не проявляв. Але не до вдячності було - треба було подолати ще метрів триста до такого бажаного шляху - до вулиці хутора, де вже очевидно справитися із санчатами було б набагато легше. А тут - серед торішньої сухої трави, яка була майже повністю покрита злежаним снігом, а тепер ще й покрита слоєм - свіжого, м'якого та мокрого - рухатися навіть без нічого було не надто легко, не говорячи вже про додатковий вантаж. Найбільша гілка, яка лежала на санчатах знизу, за чоловіками і за санками - робила певний слід - характерну колію, яка виляла то вліво, то вправо - віжки від санчат - ходили із сторони в сторону - адже кожен із чоловіків крокував по своєму, йшли вони не синхронно, а тому - санчата і собі малювали певні нерівні лінії, як і гілка позаду.

Звук мотоцикла, який від'їжджає від озера - змусив обох чоловіків - поглянути вперед, піднявши свій погляд із землі - але розгледіти що небудь - крім як темної плями, яка віддалялася - вони не могли. По озеру також вирішили не йти - адже вважали, що тягти проти вітру навантаженні санчата по льоду, до того ж притрушеному мокрим снігом - не найкраща ідея.

Крок за кроком, продовжуючи боротися з вітром зі снігом - прямо в обличчя - чоловіки вийшли на дорогу. Відразу зупинилися - важко дихаючи.

- Злат, далі я сам! - гукнув чоловік до Злата.
- Та чому, мені все одно ж по дорозі!
- Ні, не треба! Ти й так заморений, теж не просто на пеньку сидів... Я впевнений - не один кілометр пройшов по лісі...
- Ну... То вже таке, а все ж мете добряче...
- Ага... Піднялося так піднялося... Завтра і до дороги на місто важко буде вийти, я вже не говорю, щоб виїхати.
- Угу...
- Все, добре... Я потягнув... Дякую.
- Ну як знаєш! Наполягати не буду - можеш не сподіватися!
- Хах... Тільки на це всі надії були...
- Хах... Добре, давай.

Чоловік потягнув по дорозі свої санчата - які дійсно рухалися тут швидше і легше. А Злат - стояв і дивився на озеро, яке хоч і важко було розгледіти, але не це було головним. В черговий раз - черговий рік, і навіть полювання не допомогло. Сьогодні був той самий день, той самий місяць. Ще зранку відчував - що все одно той факт, що піде до лісу, буде думати про інше, ходити, можливо по сліду... Все це все одно не зможе його повністю відволікти. Заєць лежав на снігу, і потроху примітався снігом, а Злат стояв, відвернувшись від вітру, і майже не рухаючись - дивився в далечінь. Ранок той був звичайним, зимовим ранком, які і всі. Випивши велику кружку кави, Злат збирався на роботу. Вже як півтора року - працював на цивільній роботі. Загалом - подобалося. Це не безсонні ночі, це не постійний ризик. Сидиш собі - у кабінеті, інколи проводиш наради, віддаєш певні доручення. Справу знав добре - все майже

аналогічна сфера - хоч і приватна, проте для нього все це було знайоме, і доволі легке - враховуючи де він бував, що на власні очі бачив, і напевно б нікому не побажав того побачити.

Краватку обирати завжди міг довго - у нього їх було точно не менше десяти. Найкумедніше - що практично одного кольору, але от трошки змінена форма чи відтінок - вже наводили на нього сумніви. Зав'язавши краватку - та одягнувши піджак - зайшов на кухню, де син доїдав свій сніданок. Вже другий рік відвідував дитячий садок. Злат ним пишався. Все ж напевно син - і став для нього тим, хто змусив його врешті решт задуматися - що може досить? І він, хоч і вагався кілька років - все ж - коли син почав ходити, а потім говорити - перші слова - це стало для нього останньою краплею. Вирішив остаточно і безповоротно. Із сином міг проводити всі вихідні - із самого рання і до пізнього вечора. Дружина навіть скаржилася, що все ж малому вже слід відпочивати, він уже спати хоче - а Злат все продовжував гратися, щось показувати, щось розповідати. Йому це дуже подобалося - ось ця надзвичайна прив'язаність до найріднішої людини, хоч ще і такої маленької.

Поцілувавши у губи дружину - а потім у чоло сина - Злат вийшов із квартири і пішов на роботу. До роботи було не більше чотирьох кілометрів, і не дивлячись на те, що мав свого автомобіля - завжди ходив пішком. На роботу потрібно було йому приходити - за двадцять чи то за тридцять хвилин до восьмої.

Цього разу - був на роботі - навіть дещо раніше, ніж зазвичай. Ще не було нікого, і він зробивши собі невелику порцію кави, і маленьку, офісну кружку - сів за свій робочий стіл, і просто споглядав у вікно, чекаючи, поки на роботу прийдуть його підлеглі. В голові вже прокручував те, що їм необхідно буде зробити, як він їм це буде говорити. Вже через двадцять хвилин - у його кабінеті, де крім його невеликого столу - був ще один - для переговорів і

додаткових вісім стільців. Цього разу - зайняті були не всі, всього п'ять. Злат спокійно розмовляв, щось пояснював та слухав інших. В цей момент - спрацювала вібрація на телефоні. Він глянув одним оком - зупинившись буквально на мить - дружина повідомила, що заїде сьогодні до відділення банку і зніме певну суму коштів, що придбати малому нове взуття, бо на одному із його ботинків, як вони виявили зранку - була діра, розійшлися фабричні шви. Злат - навіть нічого не відповідаючи - просто відклав телефон у сторону і продовжував розмову з колегами. Нарада закінчилася. Злат хотів зателефонувати дружині, але в цей момент - вже його начальник визнав до себе. В кабінеті начальника - було крім Злата - ще інших чотири чоловіки. Тільки но начальник почав говорити, апелюючи щось там до цін на пальне, як до його кабінету увійшла помічниця.

- Я вибачаюсь...
- Так, що у тебе! - чітко відповів начальник.
- Сьогодні думаю ми не зможемо забрати готівку на заробітну плату нашим водіям...
- Оце ще... Чого це?! Вони і так вже на мене косо дивляться...
- Але це не наша вина, там банк...
- Знову у них ті бісові профілактики чи що?! Де повага до клієнтів?!
- Ні, ні... Захопили...
- Що?! Що це значить?! - не розуміючи відповів начальник. Злат - знаючи у якому банку компанія мала отримувати цю готівку, а також знаючи, що в цьому самому банку, відділення якого було одним у місті, був відкритий їх сімейний рахунок - різко обернувся і з переляканими очима дивився на помічницю.
- Те і значить... Он бухгалтер наш прийшла тільки що на роботу, вона і сказала - що там все поліцією охоплено...

- Коли це сталося?! - тут же вигукнув Злат, - Коли я тебе питаю?!
- Злат! Ти чого?! - викрикнув начальник.
- Ти мене чуєш?! Коли це сталося?! Відповідай! - зірвавшись із міста і вхопивши помічницю за плечі кричав Злат.
- Злат! Злат! - продовжував кричати начальник, а всі інші також зірвалися із своїх місць, один із чоловіків намагався взяти обережно Злата за плечі.
- Я... Я не знаю... Сьогодні, от тільки но... Вона ж тільки прийшла... А це...
- Так Злат - а це на сусідній вулиці! Що з тобою?! - почав той чоловік, що намагався заспокоїти Злата.

Але Злат - відкинувши цього чоловіка - нічого не говорячи і не обертаючись ні до кого - відразу побіг з кабінету. Кабінет начальника знаходився на другому поверсі. Поки він спускався на перший, до бухгалтерії, він вже встиг набрати телефон дружини два рази - але обидва рази - із абонентом не було зв'язку. Забігши до кабінету, де сиділи бухгалтера - він просто закричав, хто говорив, про захоплене відділення банку. Одна із жіночок - повідомила йому, що це вона. Що буквально при ній - кілька автомобілів поліції - перекрили дорогу, вона йшла по тротуару. А перехожі, які вже до того часу стояли навпроти банку - з іншої сторони вулиці - перемовлялися, що відділення захоплено. Що буквально хвилин сім чи то десять - хтось із них чув там крити, погрози. Двері були забарикадовані зсередини.

Злат не ставши дослуховувати історію бухгалтерші - вибіг на вулицю і просто в піджаку - почав бігти у напрямку відділення. Краєм вуха чув, як ззаді нього їхала швидка медична допомога, із сиреною. Вже через якусь хвилину - вона проминула Злата і повернула в бік відділення банку.

Коли Злат вибіг на сусідню вулицю - він бачив - як все довкола було охоплене поліцією. На відстані метрів

пятидесяти стояли люди. Хтось досить гучно плакав. Як потім вияснилось - це була мати дівчини, яка заняла чергу і чекала там всередині свою матір, поки ходила до магазину. Злат підбіг до поліції - і намагався відразу розпитати - чи відомо - хто там знаходиться, чи є будь-які вимоги, хто взагалі це все вчинив. Але йому не відповідали.

Через півгодини - коли на переговори до дверей відділення пішов працівник поліції, він практично не встиг нічого вяснити, бо відразу його було поранено в плече. Одна із швидких відразу повезла його до лікарні. Ще через годину - із ввідення банку - вийшла одна із його співробітниць. Вона була посланцем - їй необхідно було повернутися назад через три хвилини. Все що вона повідомила - це те, що їх там чотири чоловіки, в масках. Вони забрали всю готівку, а її саме зранку чимало завезли - бо декілька крупних компаній мали забрати готівку на заробітні плати. Сказав - що в них є зброя, є ножі та гранати. Вимагали - щоб їм дали коридор і вони змогли без супроводу покинути місто. Злат різко викрикнув - чи є там діти. Вона, вже крокуючи назад - сказала - що там троє дітей. Дівчина, і в цей час матір - знову жахливо застогнала і почала плакати, майже задихатися від плачу, - а також хлопець років десяти з батьком і малий хлопчик, з мамою... В помаранчевій шапці - тій, яку він придбав синові рівно десять днів тому. Це була вже його третя шапка за цю зиму. Бо Злату просто так хотілося.

Поліція не знала як їм краще діяти, намагалися певним чином тягнути час і готували спецоперацію. Проте, в цей час - всередині відділення щось трапилося. Як потім вияснилося - один із охоронців намагався обезвредити одного із захватчиків і забрати в нього зброю. Йому вдалося його повалити на землю - і зброя була вже фактично у нього в руках, проте в цей самий час - інший із бандитів - першим зреагувавши на це - просто висмикнувши чеку гранати - кинув її під ноги і охоронцеві, і своєму напарникові - і фактично всім відвідувачам. А сам в цей

час - пригнувшись на спеціальний бар'єр. Всі, хто були на вулиці - спочатку почули крики, певні гупання - а потім - різкий вереск і вибух. В цей час - поліція, хоч і не була до кінця готова - все ж пішла на штурм. Очі Злата в цей момент - були червоного кольору - безліч капілярів всередині очей - в цей момент просто лопнули. Крик, який він видавав в цей момент і гемселив поліцейських, інших чоловіків, які намагалися його зупинити - було чути гучніше, ніж світлові гранати, які почали зриватися перед початком штурму. Його п'ятеро чоловіків збивши з ніг - притиснули до землі, і намагалися втримати. Поліцейський встиг пристібнути один наручник йому до лівої руки і до своєї. Увесь цей час Злат - видавав просто звірячий крик, який лунав ніби зсередини його тіла, він був страшним і моторошним.

Розірвані шматки піджака лежали довкола. Злат лежав на землі і продовжував стогнати, вже не маючи голосу. В цей час, а відбулося це через хвилин десять - до нього підійшов чоловік, співробітник поліції. Він запитав - що з ним, хто він. Доклавши як належно, один із поліцейських тут же підняв Злата, і зняв з нього наручники.

- Ви в порядку? - запитав старший співробітник поліції, який підійшов.
- Що із ними? - хриплим і важким голосом промовив Злат.
- Із заручниками?
- Що з ними?! - голосніше промовив Злат.
- Тримайте його, - тут же відповів поліцейський, звертаючись до підлеглих.
- Що з ними?! - так же гучно продовжував повторювати Злат.
- Я зараз не можу нічого сказати... Всіх захватчиків - ліквідовано. Група спрацювала на відмінно. При штурмі - ніхто крім бандитів не постраждав, але ще до цього стався вибух... Ми думаємо - це бойова граната...

- Що з ними?! - знову почав кричати Злат.

Поліцейський просто опустивши голову - пішов геть. Інші двоє поліцейських - продовжували тримати Злата за руки. До місця прибула ще одна швидка. Із різних боків - доносилися крики, плач - лунали сирени поліції та швидких. Ще через п'ять хвилин - старший поліцейський повернувся до Злата. Назвавши його прізвище - Злат піднімаючи голову і погляд на нього - вже все розумів.

- Ви кріпкий чоловік, я вас знаю, якимсь перетиналися... Мені дуже прикро... Повірте...
- Кажи! Кажи я сказав! - прокричав Злат, не ворухнувшись, лише жили на скронях не знали куди подітися.
- Нажаль... Але ваша дружина і син потрапили в зону ураження гранати... Ось документи дружини..., - протягнувши папірець, відповів поліцейський.
- Що з ними?! - ще раз закричав Злат.
- Їх... Я... Вони мертві... Мені надзвичайно прикро - вони просто опинилися не в тому місці, не в той час...

Вже не маючи сил кричати - Злат в цей момент просто перестав чути. Будь-які звуки. На фізичному рівні. Довкола лише щось рухалося, мерехтіло. Він чув лише гул, лише внутрішній стогін. Через дві хвилини йому вкололи за проханням того самого поліцейського певне заспокійливе, найбільшу дозу. Але Злат і до того - сидів не ворухачись і не видаючи жодного звуку. Злат не розумів, що робити - винні у цьому були - але їх тіла вже забирали судмедексперти, а хто ще? Абсолютна, вічна, всеосяжна - пустота. Крім неї - більше нічого.

Заєць був вже майже повністю прикиданий снігом. Злат повернувшись знову до вітру - нахилившись взяв зайця та підняв його, трохи труснувши, щоб струсити сніг. Ще постоявши кілька секунд, важко видихнувши -

потихеньку покрокував по вулиці. Чоловіка із санчатами вже не було практично видно.

Вже через десять хвилин - Злат відмикав дім та гупаючи ногами об поріг - намагався струсити сніг із взуття, і заодно із себе. Зайшовши всередину - кинув зайця просто на підлогу, а сам знавши взуття - та скинувши верхній одяг, який також залишив прямо перед порогом - бо він був зовні надто мокрий від снігу - пішов до основної кімнати. Надворі - ще може й не був вечір - але вже йшло до цього. Тим більше, що метелиця, важкі сірі хмари - вони робили ще темнішим все. Злат сів на крісло і відкинувши голову назад, на спинку - заплющив очі, склавши руки по обидві сторони на бильця.

В цей момент - не давши стрільці годинника відцокати шістдесят раз - у вікно, що перед вхідними дверима - хтось постукав. Стукіту було майже не чути, він був не надто гучним, і всього кілька стуків. Злат - відкривши спочатку очі - сидів не ворухившись. Але коли через секунд десять - знову почув - тепер вже три стуки, хоч і з такою ж силою, то відразу схватився на ноги і пішов до вхідних дверей.

Тільки но підійшовши до дверей - в вікно коло дверей знову застукали - тепер вже дещо гучніше. Злат відчинив двері - і побачив перед дверима свого сусіда, малого хлопчика. Той стояв дивився на нього заплаканими очима, і тихо схлипував. Злат тут же присів до нього, взяв його за плечі і підняв трохи шапку, яка вже була майже на хлопцевих очах.

- Ей! Ти чого?! Що сталося?! Щось вдома?! - Злат подумав, що могло щось трапитися з його дідом та бабою.
- Пес...
- Що?! - не зовсім зрозумівши перепитав Злат.
- Пес мій...

- Що з ним таке сталося?! - дещо полегшого промовив Злат, хоча і серйозно, бо бачив, що очі хлопця вже не першу годину проливали сльози.
- Втік він... Побіг до лісу...
- Ох... Так, ану заходь всередину, розповіси все, бо тут холодно...

Хлопець мовчки потопав в будинок. Не знімаючи з хлопця взуття - Злат повів його до кімнати, посадив на крісло. А сам увімкнув електрочайника, щоб підігріти води. Хлопцю чаю, а собі - кави, нарешті. Хлопець тим часом вже розповідав ту історію, яка трапилася.

- Він вистрілив - і пес тут же побіг...
- В сторону лісу? Ти точно так побачив? - перепитав Злат.
- Точно! Точно преточно!
- Ну гаразд... І що дід? Де вони його бачили?
- Вони на мотоциклі поїхали за ним... І дід сказав, що бачив його, які він біг по озері, а вони не могли поїхати туди на мотоциклі, бо провалилися б у воду... Він так сказав...
- Ну вірно... Там небезпечно їздити, хоч і був мороз, але лід ще не надійний...
- Але ж він точно побіг до лісу, точно! А там вовки!
- Та він у тебе спритний, він втече від них, обов'язково!
- Він злякався, він не знає що йому робити! - продовжував стривожено та емоційно говорити хлопець - починаючи знову плакати.
- Ох... Ну що це таке знову! - тут же відповів Злат, вимикаючи чайника і наливаючи в чашечку води, теплої, разом із пакетиком чаю і подаючи її хлопцеві, - На ось, ану попий теплого!
- Угу..., - промугикав хлопець беручи чашку до рук, - Допоможи мені його знайти!

- А ти що вирішив його знайти сам?!
- Ага... Але я боюсь сам до лісу йти...
- Так, ану щоб я більше не чув, що ти взагалі маєш бажання йти до лісу! Почув мене?! Почув?!
- Так, почув... Але ж...
- Жодних але! Ти ще маленький!
- Я знаю це..., - похнюплено говорив хлопець, але не перечив, бо до кожного слова Злата ставився покірно.
- А собаку твого... Я сам знайду.
- Чесно?!
- Аякже! Зараз ось кави вип'ю і знайду! А ти - підеш додому, і будеш чекати, скільки не прийшлося б, зрозумів?! Щоб далеко від дому не відходив!
- Ага... Я зрозумів... А ти точно знайдеш?!
- Я ж тобі пообіцяв..., - підійшовши і опустившись на коліна перед хлопцем, який сидів на кріслі, Злат взяв його за плечі, - Я приведу собаку додому! А ти, щоб не рюмсав більше, добро?!
- Добро! - вже радісно вигукнув хлопець.
- А потім тобі ще й заячу лапку зроблю, ти ж хотів?!
- Так! На ниточці!
- Ага... На ниточці...

Випивши кілька ковтків теплої кави, Злат знову одягнув верхній одяг, який лежав у нього в коридорчику, вбувся та вийшов з малим на двір. Зачинивши двері та відправивши хлопця додому, сам покрокував у напрямку озера.

Підійшовши до озера, він кілька разів свиснув, але, звісно, щось в таку бурю - побачити чи почути було складно. Злат почав рухатися прямо по озеру - на інший бік - до лісу. Не бачачи нікого і нічого - раптом Злат зупинився за метрів п'ять до, вже протилежного берега озера. На відстані одного метра від нього була свіжа лунка. Зроблена вона було невміло, мала дещо продовгувату форму. Коло

неї були сліди, їх було ще видно, хоча вже й були припорошені снігом. Сліди масивні, великі. Але відразу в очі падало те, що і в самій лунці, на маленьких кусочках льоду, і довкола лунки - були розуваті плями, можна навіть були сказати - розувато-червоні. Це були сліди крові, очевидно, у Злата навіть не було сумнівів. Ще раз оглянувшись довкола, і кілька разів свиснувши, Злат покрокував далі, йдучи просто по слідам, які доволі явно було помітно, хоча їх і поступово продовжувало присипати свіжим, мокрим снігом.

Дія №8

Язики полум'я вигравали у темряві, створюючи різноманітні фігури. Тріскіт від дров луною розходився довкола. А запах паленої деревина стояв, разом із димом, повільно виходячи назовні. На потолку погребу - полум'я відбивало різноманітні тіні. Багаття, не значних розмірів - тільки для освітлення, було розведене просто посеред погребу. По боках - були розвалені, трюхлі стелажі та старі ящики. Частини цих ящиків і палали у полум'ї.

Двоє хлопців сиділи прив'язані до одного із стелажів, а точніше його залишків, проте доволі міцних. Ноги були зв'язані до купи - всі чотири. Руки були зв'язані теж, доволі туго, так, що навіть утворили рани на руках, у місці - де мотузки просто впиналися у шкіру. Хлопці були всього лише в одних штанях. Куртки, светри та навіть футболки були скинуті. Все це ініціатива Дейзі. Вона була за старшого, поки Джод пішов за водою, а тому їй захотілося не просто спостерігати, а вилити свою злість - хоча б на хлопцях. Вона хоч і не вирізнялася особливим розумом, все ж могла збагнути, що їхній першочерговий план - провалився. Тепер вони не просто викрали хлопців заради викупу, вони вбили. Вбили іншу людину. І той факт, що вона була безпосередньо в цьому всьому задіяна - її в середині найбільше гриз. Гриз так, як гризе будь-який голодний звір свою здобич - першу за останній місяць.

Мобрей, який також думками був десь далеко, і не до кінця міг адекватно збагнути, що взагалі сьогодні відбулося і відбувається з ним далі. Він просто то залазив до погребу, то вилазив - намагаючись не думати про те, що буде далі.

Дейзі не могла більш ніяк виразити свою злість, окрім як фізичне насильство та знущання. Вона не рідко, в тій чи іншій формі - терпіла його до себе, в тому числі і від Джода, а зараз - вона була головна, а ці двоє беззахисних, зв'язаних хлопця чудова можливість відігратися.

Вуха старшого, а також трошки і малого хлопців - вже були порізані, пошматовані ножем. Вона це зробила із особливим задоволенням. Мобрей в цей час їх тримав. Кров, яка продовжувала стікати з вух - по шиї, - це було єдине, що зігрівало хлопців.

- Що, паскуди! А?! Як вам?! Ей ти! Може плюнеш у мене?! Ану, спробуй! - вигукувала Дейзі, підкидаючи ще пару стариш дощечок у багаття.
- Дейз, вони взагалі у свідомості?! - вигукнув Мобрей, який черговий раз спускався до погребу по старій драбині.
- А ти прислухайся! Виють лежать!
- Вони хоч кров'ю не стечуть?!
- Хах... І нехай! Мені все одно!
- Ти що?! Дейзі! Я не хочу ще когось закопувати... З мене досить! Що з тобою діється взагалі?!
- Я їх сама зарию! Ось цими руками! Чуєш мене, Моб?! Я їх голими руками зарию! Це все через них!
- Заспокойся, Дейз! Заспокойся!
- Закрий рота свого! Я взагалі думаю, нам треба буде їх прикінчити! Як і папашу їхнього... Більше нам дістанеться!
- Стоп, стоп... Не починай про ось це все... Ще вчора, ви з Джод що говорили - все вийде тихо, ніхто і не дізнається... А зараз...
- Мені вже начхати, що там було вчора, що було позавчора... Мені начхати - що буде! Ти мене зрозумів?!
- Але Дейзі... Ти той... Тримай себе в руках... Зараз нам точно не потрібні зайві клопоти... А якщо один із них гігне прям тут... Як нам потім гроші забирати, як відступати... І що взагалі робити?! А?!
- Це ще кому заспокоїтись потрібно...
- Я спокійний, я просто...
- Ага... Воно і видно.

В цей час - старший хлопець - піднявши голову - спльовуючи кров - тишо, але чітко промовив:

- Вам краще обом повіситися! Вам же все одно срака! Уроди...
- Що ти... Ах ти ж довбень! - викрикнула Дейзі і щосили вдарила ногою старшого хлопця просто в грудну клітину. Той закашлявся і застогнав. Менший хлопець навіть вже не в змозі поворухнутися, адже руки і ноги заніміли від холоду і від того, що були зв'язані, просто відкрив очі.
- Дейзі, легше їх... Бо реально повбиваєш!
- Повбиваю кажеш?! Ти чув що воно рявкнуло?!
- Ну і що?! Він же зв'язаний...
- Е ні! Ану йди сюди... Йди сюди, Мобрей! - крикнула Дейзі.
- Що ти знову хочеш... Знову мені тримати їх?!
- Ага... Тримай цього здорового бугая, зараз я йому відповів... Срака нам буде... Тобі, дороженький, вже срака! Чуєш мене?! А?!

Дейзі схопивши ножа підійшла впритул до старшого хлопця. Мобрей притиснув його ноги, разом із ногами меншого хлопця, до землі, щоб він не міг пручатися. А Дейзі, нагнувши голову хлопця, почала ножом просто різати по спині. Різала не глибоко, рани не були глибокими, проте хлопець корчився від болю, звивався наче спійманий вуж. Зробивши не менше десяти порізів, Дейзі відступила, і кинула ножа біля багаття. Мобрей встав із хлопця, відпустивши його, а той майже без перестанку стогнав, разом із слізьми, які текли по щокам. У малого вже не було голосу і сил плакати, але кілька сльозинок також покотилося по щоці. Зламані пальці старшого хлопця - вже доволі сильно набрякли, але перелом не був відкритий, хоча все ж набряк був неабиякий. Проте, кожен із хлопців -

від холоду, шоку - практично не відчували того самого болю, вони лише відчували загальне потрясіння і те, як окремі частини тіла - горіли та пощипували.

В цей час вхідні двері відчинилися. Джод зайшов всередину із трьох літровою пляшкою крижаної води. Трохи струснувши сніг із себе - відразу гукнув. Мобрей тут же відізався із погребя, повідомивши, що вони там.

- Вилазьте давайте! Чаю поп'ємо! Чого сидіти там, в тому погребі?!
- Джод! - вигукнула Дейзі, - Старший сказав, що нам краще всім повіситися тут, бо нам срака всім!
- Хах... Ну ну...
- Я йому пояснила, що з дорослими так говорити не можна...
- Ага... Хах... Виховання нуль... Ну нічого... Чуєш мене?!
- вигукнув Джод, зазариючи в середину погребя, - Зараз я чайку сьорбну, і повиховую твого малого братика, може ще зможу його виховати як слід, хах...
- Хах..., - розсміялася Дейзі, крокуючи до драбини.
- Джод, то ти воду знайшов, чи як?! - запитав Мобрей, який в цей час уже ліз по драбині вгору.
- А тобі що, повилазило чи що?! Ось бачиш, стоїть коло мене...
- Та я ж тільки той... Лізу осьь...
- Ага... Лізе він...
- А що там метіль?! Сніг великий?
- Та сніг як сніг... Думаю скоро закінчиться... Але змерз як довбаний собака... Ще поки кров з рук і обличчя змим... Позасихала, щоб її... Терпіти цього не можу...
- Ну воду я закип'ятив... Он там вона...
- Хоча б якась з тебе користь! - зареготавши, Джод увійшов у кімнату, де посеред у залізній, старій бочці - горіло багаття.

- Джод! Чуєш?! - тут же обізвалася Дейзі, яка вже вилазила із погребу, - А зв'язку то чорт має! Що ми будемо робити?!
- Та що робити, що робити... Чекати...
- А якщо батько звернеться до поліції...?
- Ми ж його попередили у записці, чи не так?! - тут же вигукнув Мобрей, - Ми ж писали про це! Він не повинен!
- Та яка в біса різниця! - відповів Джод, - Ви зовсім дурні, чи прикидаєтесь?! У нас - його вилупки, а значить - він може робити, що хоче - ми просто порішаємо їх і все!
- Ага, а потім що?! - стрвожено вигукнув Мобрей.
- Та замовкни ти... Але він нічого такого робити не буде... Знайде записку, як прийде додому, смирененько складе суму в сумку і віднесе, куди ми сказали... Ось і все.
- Хто знає... Я думаю він точно піде в поліцію... Як ми перевіримо?! - знову продовжував Мобрей.
- Тобі ще раз я повторюю! У нас - його бісові вилупки! Навіть, якщо поліція і знатиме, то нічого не зможе вдіяти! Хтось із нас забере гроші і спокійно піде, і ніхто, чуєш?! Ніхто не буде його чіпати!
- Ну добре... Сподіваюсь так і буде..., - промовив Мобрей.

Джод у металеву кружку, яку дістав із своєї сумки - налив гарячої води і кинув туди листки чаю, взявши їх із паперового звертка, вийнятого також із сумки. Мобрей повільно походжав по кімнаті. А Дейзі, підкидала у багаття дров, які були зложені під стіною. Їх туди склав Джод, коли ще приходив сюди - щоб перевірити і все тут - хоча б певним чином підготувати. Дрова встигли підсохнути, а тому - горіли досить добре. Дейзі вийняла із сумки - буханку хліба, вже надгризину і дістала дві банки тушонки. Мобрей тут же взяв ножа і почав їх відкривати. Характерний запах

м'яса з тушонки - почав розходитися по кімнаті. Мобрей, відкривши другу банку - відразу наколов собі ножом кілька шматків свинини - і вставши на ноги почав її їсти, продовжуючи походити зі сторони і сторону. Дейзі подала першу банку Джоду, який сидів на крупній колоді, відразу біля багаття, гріючи свої ноги, притуливши їх до бочки. Він взяв банку - і просто руками почав виколупувати м'ясо із жиру і класти собі до рота. Все це Джод тут же пропивав гарячим чаєм. Дейзі сиділа на сумці, з якої і дістала харчі. Вони спочатку відщипнула шматок хліба, потім взяла невеликий ніж, карманний - і ним почала наколювати шматки м'яса, і почерзі - кусаючи хліб і м'ясо - сиділа і дивилась на багаття.

Злат вже був біля старого хутора. Дати собі відповідь чому він йшов по цьому сліду - він не міг. В голові було кілька думок - але той факт, що він явно бачив кров - вже говорив за багато. Можливо хтось поранений, можливо потрібна допомога. Зупинившись перед тим, як почати йти вже безпосередньо по вулиці покинутого хутора, Злат оглянувся по сторонам. Мисливці, які в цих місцях бувають рідко - та ще в таку погоду - точно ні. Металобрухт? Невже в таку погоду, в таку заметіль - хтось буде тут лазити заради шматка трухлого заліза? Але ж хто тоді? Не відповівши самому собі - Злат рушив по вулиці. Сліди були вже зовсім свіжими, значить - той, хто їх залишив був десь поруч.

- Так, добре... М'ясо, до речі, не погане... Я думав воно гірше в цих банках..., - промовив Мобрей.
- Ти диви! Гурман знайшовся! - відповіла Дейзі.
- Ні, ну а що?! Я їв, звісно, набагато смачніше, але вже яке є...
- Ага... Їв він там... Гівно ти все своє життя їв, от це я точно знаю! - з реготом відповіла йому Дейзі.
- Та ну тебе... Так, я схожу краще відлити...

- Ага... Давай, шуруй..., - промовив Джод, - А я зараз спущуся і поговорю з нашими неслухняними гостями, хах.
- О, це буде весело! - відповіла Дейзі, і тут же встала на ноги.

Джод, взявши ножа і наливши у свою кружку крижаної води - пішов відразу за Мобреєм. Мобрей відчинив вхідні двері - і в цей момент - частина, яка була набита для того, щоб вони не відчинялись - просто відпала. Джод вилаявся на Мобрей і сказав тому - прихили чимось двері ззовні.

Джод і Дейзі - в цей час - почали повільно, по черзі спускатися до погребів.

Мобрей, вийшовши назовні. Спочатку спробував все ж причинити двері без використання будь-чого. Він просто кілька разів вдарив по дверям, сподіваючись, що вони так і залишаться зачиненими. Проте, в нього нічого не вийшло, тому він побачивши за кілька метрів певний шматок бруса, - пішов, взяв його і підперним двері під ручку, так, щоб вони не відчинялися самостійно. А саме трохи відійшовши у сад, ставши біля одного з кущів, за вітром - почав робити свою справу.

Злат, крокуючи вулицею - дивлячись на сліди, які вели ще просто по цій таки вулиці - раптом почув, як кілька разів, щось гупнуло у дворі, який був практично перед ним. Злат різко зупинився. Буквально через мить - постать чоловіка - відійшла від будинку, нагнулась, взяла щось у руки - ніби якусь дошку - і знову зайшла за кут будинку - до дверей, так, що Злату було не видно, що саме він робить. Присівши, Злат продовжував спостерігати. Чоловік через якусь мить - знову відійшов від будинку - зупинившись біля куща, який нагадував білий шар - займався характерною справою. Злат не доходячи до двору, і не розгинаючись - підбіг до того місця, де раніше був дерев'яний забор. Зараз його не було, тому Злат міг спокійно пробратися прямо до передньої стіни будинку, і

вже під вікнами - рухаючись в бік кута, Злат дійшов до кута будинку і визиравачи із за якого - бачив вже ближче чоловіка. Весь цей маршрут був би скоріше не можливий для Злата, якби не було завірюхи - адже той гул від вітру зі снігом, який стояв довкола - дозволив йому безшумно для цього чоловіка - підібратися там близько.

Джод та Дейзі, спустившись до хлопців, підкинули у багаття пару старих, прілих дощечок - підійшли до хлопців.

- Ну що ви тут?! Герої?! - почав Джод.
- Хах..., - реготала Дейзі.
- Ви хоч не поздыхали тут?! Я от вам водички приніс, піклуюся про вас!
- А ви, бісові довбні, ще й виламуєтесь! Все для вас! Хах! - продовжували реготати Дейзі.
- Ану, малий - піднімайся я сказав! - вигукнув Джод та буцнув ногою малого хлопця по спині.

Малий хлопець злегка піднявшись - поглянув на Джода і скривився. Той знову хтурхнув його ногою. І нахилися до нього.

- Пий ось, бо ще здохнеш і нам не цікаво буде! Пий я сказав! - гучніше викрикнув Джод.

Хлопець не піднімав більше голови. Джод - схопивши його за голову - добряче тряснув його. Приставивши ножа до щок - так, що навіть зробивши невеликий поріз, Джод знову вимагав, щоб малий хлопець пийнув води. Дейзі - почала знову нестерпно горланити на хлопців - називаючи їх як тільки могла і знала. Малий ледве притулившись губами до води, тут же закашлявся. Джод виливши воду просто на хлопців, пішов до драбини, адже сказав, що ще не викурив цигарки, а без цигарки - то не вечерея. Дейзі залишилася у погребі і продовжували щось викрикувати хлопцям. Ці крити - чув Злат, який сидів за вікном будинку.

Розуміння - що ці крики були направлені на когось конкретно - у нього повне і беззаперечне, але що конкретно там відбувалося - він достеменно зрозуміти не міг.

В цей час, Мобрей - закінчивши свої справи, обренився і почав крокувати до будинку. Проте, зупинився на порозі, і чуючи викрики Дейзі, все ж вирішив ще побути на вулиці. Діставши із внутрішнього карману пачку сигарет, Мобрей взяв звідти одну цигарку, і запальничкою, яка знаходилась тко жу пачці із під сигарет - підпал її, закриваючись від вітру руками. Мобрей досить сильно затягувався сигаретою, і потім так же сильно випускав дим із рота. Він почав походити перед ганком будинку - туди сюди. Злат, продовжуючи інколи чути крики з будинку - все більше хотів дізнатися, що там відбувається. Навіть, якщо його там не надто хотіли бачити. В черговий раз - коли Мобрей - розвернувся і пішов у бік саду - Злат підвівшись - різко прискорився і схопив Мобрей із заду. Вхопивши його руками за шию та прикриваючи рот ладонею, Злат вміло - він це вмів робити і досить таки професійно - відтягнув Мобрея далі в сад. Там, опустивши його на землю - дістав із своєї кобури ніж - і приставивши його до шиї - не обертаючи Мобрей до себе обличчям - запитав:

- Зараз будеш говорити тихо і по ділу - скажеш все, що я запитаю. Як тільки спробуєш закричати чи захочеш смикнутися - відчуєш смак заліза у себе в роті, але - потрапить він туди - не природним шляхом. Зрозумів?
- Угу... - мугукнув Мобрей в руку Злату.
- Чому ти тут і з ким ти?
- Нас троє... Нас троє... І там ще двоє...
- Де там?
- У погребі вони... У погребі... Ви з поліції так?!
- Я ж тобі сказав - відповідаєш тільки по ділу. Що ви тут робите?

- Чекаємо...
- На кого?
- Поки нам гроші віддадуть...
- Які гроші, хто?
- Батько тих вил... хлопців...
- Яких хлопців?
- Ну тих двох, що в погребі сидять...
- Це вони кричали тільки що?
- Це Дейзі... Це вона з ними... А я... Я лише тримав... І копав, і все! Клянусь!
- Що ти копав?
- Яму для трупа! Але вбив Джод! Я клянусь! Не вбивайте мене! Я ж той... Я просто помилився, я...

Злат, розуміючи, що чоловік починає нервувати - вміло перевів його у стан без свідомості, і при цьому - використовуючи свій довгий ремінь - тут же зв'язав його, засунувши в рота шматок тканини, яку відірвав від його одягу.

Підійшовши до дверей - Злат прислухався, і ще почув певні гучні вислови. Сподіваючись, що та сама Дейзі, про яку він почув від цього чоловіка, що лежав у саду - ще досі в погребу, а третій - просто в будинку - Злат взявся за брусок, який підпирав двері і прибрав його. Двері з певним скрипом тут де відчинилися. Злат не поспішаючи заходити всередину, спочатку трохи заглянув і побачив відразу вхід до погребу - з якого доносились певні промені - там було багаття. Злат зайшов у маленький коридорчик - відразу після вхідних дверей і почув, які із сусідньої кімнати хтось гукнув:

- Мобрей, ну де ти там лазиш?! Скільки можна відливати?! Ти хоч справився?
- Угу..., - тут же видав звук Злат, і зазирнув, тихо крокуючи, у кімнату, де свояв чоловік - до нього

спиною щось ворущачи у багатті та випускаючи дим сигарети з роти.

- Мобрей, ти мене чуєш?! Ти що глух..., - і не встигнувши домовити, Джод зробивши півоберта тут же різко схлипує і випускає цигарку з руки.

Злат кидається на нього, і Джод, намагаючись пручатися - все ж видає кілька звуків - доволі гучних. Хоча, маючи певний досвід, Джод все ж не міг зрівнятися за майстерністю зі Златом. Вже через кілька миттєвостей - Джод лежав непритомний біля бочки, в якій тріскотіли дрова. Дейзі - яка очевидно почула певні пручання Джода, і його викрики - почала звати його, і Злат розумів, що вона ось ось покажеться у цій кімнаті. Швидко зайшовши за стіну він чекав. Дейзі, з криками що тут сталося - побачивши нерухомого Джода - побігла до нього. Вона забігла до кімнати і присіла біля Джода. В цей момент Злат зашевелився і зробив крок вперед. Дейзі - різко обернувшись - все що встигла - це просто закричати - і тут же отримала ногою в живіт і полетіла головою в стіну позаду себе. Рухнула без свідомості. Зв'язавши і цих двох, засунувши їм ганчірки в роти, а також - затягнувши і Мобрей, Злат пішов до погребу. Тим часом сніг вже встиг у відчинені двері нанести чимало мокрого і пухкого снігу.

Дія №9

Багаття у погребі ще горіло, але вже всі дощечки були доволі сильно обвуглені, їм залишалося не так довго. Драбина була доволі хиткою, і коли Злат почав по ній спускатися - вона ходила зі сторони в сторону. Не долазючи до самого низу - Злат зістрибнув на піщану підлогу - вологу і вязку. У самому погребі стояв легкий димок - який не те, щоб заважав дихати, проте запах прілої деревини і вологи, які перемішалися були не дато приємними. Злат відразу ж направився до хлопців. Споглядати це було доволі важко - адже крові було не мало, проте - не в великих кількостях. Відразу, візуально оцінивши, які можуть бути травми у хлопців - тяжкі - Злат дещо полегшено зітхнув - адже крім, хоч і явно не приємних на вигляд порізів вух, чи порізів на спині у більшого хлопця, деяких синців та гематом - важких переломів не споглядав. Обоє дихали. Очі були закриті. Прижались один до одного. Доклавши у багаття ще кілька старих дровиняк, Злат роззирнувся по сторонам і відразу помітив купку одягу, яка лежала під стіною. Підійшовши і взявши її - він тут же направився відв'язкувати хлопців - спочатку від понівечених стелажів погреба.

- Агов! Ви як?! - запитав Злат, злегка доторкнувшись до голови старшого хлопця. Той, почувши явно не знайомий голос - відразу відкрив очі, - О, живий, як ти? Є щось зламане?

Хлопець очима показав на свою руку - і Злат побачив набряк біля двох пальців. Обережно поглянувши - відразу відійшов до багаття. Там були деякі залишки дощечок. Шукав підходящу для шини. Тим часом - старший хлопець штурхнув меншого. Той відкрив очі і застогнав, а сльози потекли по щокам.

- Тихо... Все добре..., - не гучно промовив старший хлопець.
- О, привіт і тобі! - тут же відреагував Злат, - Зараз все буде добре, але відв'язувати вас не поспішатиму, лише після того, як накладу шину ось тобі на руку, добре? Не те, щоб буде дуже боляче, проте - щоб більше не нашкодити, зрозуміли? Ти зрозумів мене? - звернувся саме до старшого. Той махнув головою погоджуючись.

Злат відірвавши від свого светра трішки тканини, по довжині - допомагаючи собі ножем - підійшов до старшого хлопця і попросив того потримати у зубах залишки ганчірки. Проте, на здивування Злата - хлопець лише трішки покорчив м'язами обличчя і фактично не видав жодного звуку. Стан руки і пальців, не був надто вже критичним, проте Злат знав, що це боляче і доволі сильно. Але загальний шок і потрясіння, робили свою справу - на цей раз - добру справу. Тут же взявши ножа - Злат поперерізав всі мотузки, і хлопці за тривалий час могли нормально розпоряджатися своїми руками. На місці зв'язувань - були явні натерті до крові порізи. Злат, вирішив свій один із двох світерів - які були на ньому - вже повністю пустити на потреби. Порізавши ще кілька продовгуватих шматків - Злат замотав найбільш проблемні частини.

- Так, зараз, я там бачив воду... Зараз її принесу, вмиєтесь, щоб кров змити з шиї. А ви давайте - потроху розминайте ноги, і вдягайтесь, добре?
- Хто ви? - запитав старший хлопець.
- Хм... Я мисливець. Випадково тут опинився.
- Спасибі..., - ледве прошипотім менший, - Я думав, що я вже помираю...
- Тю, ну що ти таке кажеш?! Поглянь на себе - все ціле, ноги і руки, голова... Все добре!
- Ось! - хлопець показав на вуха і синьці на боках.

- Ну... Не без цього всього... Але нічого не вдієш, зараз про це все треба не думати... Зараз виберемося з цієї хатини і підемо.
- Куди?! - промовив старший хлопець, - Нам треба тата сповістити, що все гаразд, він переймається!
- Тата... Ох, головне, що все гаразд вже, чуєте?! А тато - нехай трошки попереймається... Зараз - головне нам дійти до іншого хутора. Для цього - вдягайте все, що тут є, а я зараз ще принесу одягу. І можливо щось поїсти...
- А що з ними...? - запитав менший хлопець.
- З ким? - відповів Злат.
- Придурками...
- Лежать покійно, чекають...
- Кого чекають?! - перепитав менший хлопець.
- Кого чекають? Свого часу чекають. Забудьте про них - це вже все минуле. Зараз - головне дістатися хутора. На вулиці великий вітер і сніг, буде не легко йти...
- Ми сюди йшли із зав'язаними ногами, - тому нам це не страшно! - тут же перебив Злата старший хлопець і подивився на меншого, - Я правий?! - менший хлопець лишень помахав, погоджуючись із братом.
- О, це вже краще! Так і треба! Одягайтесь, а я зараз!

Злат швидко заліз по драбині на гору. Хлопці, хоч і повільно, але все ж піднялися на ноги і трішки їх розім'явши - бо затекли - почали одягатися в свій одяг. Злат підійшов до зв'язаних. Дейзі та Джод були ще без тями. Мобрей починав по трішки шевелитись. Злат спокійно розв'язав Джода і Дейзі - і знав із них верхній одяг - куртки мали допомогти більше зігріти хлопців. Знову їх зв'язавши, на цей раз вже міцно, повним чином - не даючи змоги рухатися. В цей же самий час - Мобрей почав щось стогнати, намагаючись сказати. Злат, взявши підігріту воду із собою, а ще одну банку тушонки, яка залашилась - хотів вже йти,

але потім зупинився. Все це склав на підлозі, біля поставив воду. А сам - взявши все ж пляшку холодної води - полив на Дейзі та Джода. Ті через секунд десять-двадцять прийшли до тями, і також щось стогнали і намагалися сказати, але міцно зав'язані роти - не давали цього зробити. Злат стояв біля них і секунд тридцять просто дивився. Потім взяв кілька дровиняк і підклав у стару металеву бочку. Знову поглянувши на трьох зв'язаних на підлозі - Злат усміхнувшись, промовив:

- Щоб не померзли! Хах!

Всі троє щось стогнали, але Злат вже взявши знову куртки, тушонку та воду - попрямував до погребу. Менший хлопець вже ліз по драбині нагору, а старший ще стояв внизу. Злат тут же відкрив тушонку своїм ножом і протягнув її меншому хлопцеві. Той взявши банку до рук - почав колупати рукаю шматок м'яса, котрий лежав із самого верху. Страшний хлопець теж виліз - і спочатку відпив теплої, навіть гарячої води. Злат просто стояв і чекав, поки хлопці хоча б трохи наберуться сил. Через хвилин п'ять м'яса вже не було, води залишилось трохи. Відпивши і собі, Злат, сказав, щоб одягали поверх своїх курток - оці - і показав на куртки Дейзі і Джода. Менший взяв собі куртку Дейзі, а старший Джода. Злат допоміг йому одягти її - адже через шину йому було не надто зручно.

Вийшовши надвір, Злат підпер двері брусом. І вже через хвилин десять - всі троє, не надто поспішаючи занурювались у ліс. Спочатку йшли мовчки. Старший хлопець трішки позаду меншого, а Злат йшов спереду. Раптом менший хлопець дещо прискорившись - порівнявся із Златом і промовив:

- Вони вбили!
- Що? - обернувшись до хлопця, але продовжуючи йти, відповів Злат.

- Вони вбили!
- З вами ще хтось був?!
- Так... Нас підвозив, татів знайомий, випадково...
- Куди підвозив?
- Ми просто вийшли із квартири, зранку, - почав старший хлопець, - А вони, напевно вже нас піджидали, знали. Але буквально через хвилину - їхав знайомий тата, і побачивши нас - підібрав у свій автомобіль.
- А потім вони! - тут же викрикнув менший.
- Так... Вже через хвилин дві, на одній із вулиць... Не пам'ятаю, чи хтось це бачив чи ні... Дорогу нам перегородило інше авто - з нього вискочили двоє. Один відкрив двері, ті що біля водія і погрожуючи ножем - сказав не двигатися. Потім - ось той, що Мобрей, пішов у їхнє авто і поїхав на ньому, а цей Джод, і Дейзі - сіли до нас, і Джод погрожуючи ножем наказав водії їхати за авто, яке вів Мобрей.
- І вбили його! - перебив менший хлопець.
- Так, так... Вони покинули своє авто, і Мобрей сів до нас. Потім вже будучи за містом, водій намагався в певний момент перехопити ножа Джода, той відразу ж вдарив водія в бік ножем...
- Він вдарив багато разів..., - промовив менший хлопець.
- А далі що? - запитав Злат, який увесь цей час просто йшов дивлячись собі під ноги і слухаючи хлопців.
- Джод сів за кермо, а Мобрею з Дейзі наказав покласти водія до багажника. Після цього ми ще їхали досить довго, - відповідав старший хлопець, - І потім ми звернули з дороги. Заїхали майже до лісопосадки і там вони... Закопали водія в землю...
- А як ви тут опинились, де їхнє авто і чому ви йшли сюди пішки? - запитав Злат.
- Вони подумали, що авто не проїде по дорозі, яка веде до цього хутора, бо там багато бур'яну, і сніг,

який хоч і мерзлий, все ж провалювався... Вони ще довго сперечались потім... Що робити...

- Ну добре, добре... Нічого вже не вдієш, думайте про те, що з вами все гаразд... Треба просто дійти до хутора...
- Але ж водій... Він намагався їх знешкодити..., - все ж продовжував менший хлопець, - А вони потім сказали, що йому не пощастило...
- Ага... Що він просто опинився не в тому місці, не в той час..., - продовжив старший хлопець.
- Як ти сказав?! - зупинившись перепитав Злат.
- Не в тому місці, не в той час... Це так Джод говорив..., - відповів старший хлопець.

Злат нічого не відповівши покрокував далі. Хлопці йшли за ним. Знову майже не розмовляли, аж до того, як вже показалося із за дерев озеро. Вже було темно. Але сніг все ж робив свою справу, і було непогано видно очерки озера. Сніг з вітром продовжували йти. Снігу вже було чимало, який затрудняв хід. Підійшовши до озера - Злат вирішив йти напругу через нього, так швидше.

- Але обережно! Бо лід покритий товстим шаром снігу - можна впасти! - попередив Злат.
- Добре... Ми обережно..., - відповів менший хлопець.
- А куди ми йдемо?! - тут же запитав старший хлопець.
- Ось, в хутір, бачите вже де не де вогники... То вже він, ми вже майже прийшли.
- Ви тут живете? - знову запитав старший хлопець.
- Так, мій будинок тут відразу, на початку хутора...
- А ми в квартирі живемо, з татом..., - промовив менший хлопець.
- Чому вони вас обрали, ви їх раніше бачили?
- Мені здається, я їх інколи бачив... Дейзі здається... В нашому будинку..., - відповів старший хлопець

- У нас грошей багато зараз є! Ми бабусину квартиру продали, вона померла минулого року...
- Значить дізналися про це... Може батько чи мати десь розповідали, вони й почули...
- Мама немає... Її не стало ще сім років тому...
- Оу..., - зойкнув Злат, - Прикро.
- Ми вже звикли. Тато все для нас робить. І ось ці кошти ми хочемо на рахунок покласти, щоб нам були кошти на навчання... Бо татові і так тяжко працювати, він на двох роботах працює..., - відповів старший хлопець.
- Нічого, все вже позаду, все буде добре, - промовив Злат, тяжко видихнувши.

Дійшовши до будинку, Злат відчинив двері - і тут же попрямував до плити, де вже були дрова. Він тут же почав розпалювати піч. На піч - відкривши кружок - поставив чимало каструлю і налив туди води, посоливши її. Хлопці роздяглися. Злат попросив, щоб куртки Дейзі і Джода - вони викинули на вулицю. А сам Злат вийшов на подвір'я із зайцем, і почав обдирати шкіру, та підготовляти його до варіння. Порубавши сокиркою зайця на кілька частин - Злат зайшов до будинку і кинув м'ясо до каструлі. Хлопці сиділи у великій кімнаті. Злат, пошукавши, знайшов деякі ліки - знеболювальні, йод, заспокійливі - віддав їх хлопцям. Крім того, у Злата була вже деяка їжа - яку хлопці із задоволенням наминали. Злат же, сказавши старшому, щоб поглядав за м'ясом, і коли буде готове - вони можуть його їсти. Також додав, що у нього є ще справи - треба знайти собаку. Зв'язку немає, тому наказав їм сидіти в будинку і не виходити нікуди, чекати на нього, аж поки він не повернеться.

Вийшовши із двору - Злат в черговий раз попрямував до лісу. В голові було безліч думок - але одна фраза - яку він сьогодні вже і сам загадував, і тепер почув - з уст іншої людини - ніяк не виходила з голови. Йшов за вітром, тому

рухався доволі швидко. Під рукою - були куртки Джода і Дейзі. Дорогу кілька разів перебігали зайці, бачачи яких Злат легко посміхався. В лісі вже було доволі темно, проте дорогу було не погано видно - і все через сніг. Зайшовши в хутір, Злат зупинився по середину вулиці і не менше хвилини стояв і дивився довкола. Придивлявся досить таки уважно. Зробивши повний оберт, не поспішаючи - і переконавшись що ніде і нікого не чути і не видно, Злат попрямував далі.

Підійшовши до будинку - брусок стояв так само, як він його і залишив. Взявши його, двері тут же почали відкриватися, і Злат зайшов всередину. Потім - знайшовши три старих, іржавих гвіздка, які були забиті у раму вікна, - і використовуючи шматок цегли, що лежала під ногами та невелику дошку - заколотив із середини двері, щоб їх не відчиняв вітер. Вітер ще не стихав.

Зайшовши у великі кімнату, Злат побачив, що всі троє були майже у тому ж положенні, що й були. Вони знову почали гучно стогнати, намагаючись щось сказати. Злат - підійшовши до багаття, взявши при цьому середнього розміру дровиняку - і вставив її кінець у багаття. Потримавши так її кілька хвилин, споглядаючи як всі троє намагаються смикатися, Злат витягнув дровиняку із розжареним кінцем і пішов з нею до погребу. Спустившись вниз, він поклав тліючу дровиняку на місце багаття - і наклавши поверх кілька дощок - почав роздмухувати багаття, бо минуле вже відродити не можна було. В Злата все вийшло доволі швидко, і він тут же піднявся нагору. Зайшовши в кімнату, де були троє, він почав дивитися по сторонам. Але не знайшов те, що шукав, відчинив двері кімнати, де впав дах. Там було чимало снігу, але він відразу помітив чималу дошку, вона була мерзла, і майже у зріст Злата. Вибивши її із злежаного снігу, Злат затягнув її до кімнати. Діставши свого ножа почав цю дошку певним чином обробляти. Цей процес тривав досить таки довго, годину, а може і дві. Увесь цей час - Злат не промовив ні

слова, лише інколи поглядав на трьох зв'язаних, які лежали і з нерозумінням, що відбувається, дивилися на Злата, інколи знову намагаючись посмикатися та щось постогнати.

У підсумку, Злат тримав руках - щось схоже на, хоч і дерев'яну, проте - лопату. Дошка була міцною, тому і сама лопата з неї вийшла цілком добротною. Поклавши цю імпровізовану лопату в сторону, Злат підійшовши до Мобрей - взяв його за ноги і почав тягнути. Той намагався пручатися, смикатися і стогнати. Дотягнувши його до входу в погреб, Злат спочатку сам став на драбину, а потім підтянув Мобрея - і не без проблем, але все ж спутив його туди, поклавши біля стіни, до стелажів, де до того були прив'язані хлопці. Все те ж саме зробив і з Джодом і Дейзі. Тепер вони всі троє лежали під стелажем у погребі і дивились на багаття посеред цього таки погребя. Злат, спускався в погреб також, тримаючи в руках лопату. Знову не промовляючи нічого - він прикинувши оком по всій площі погребя, а вона була чималою, кінцем лопати накреслив три прямокутники. Потім підійшовши до одного із них - почав копати. В цей час - поки він копав першу яму, потім - на місці другого прямокутника - другу, і потім третю - всі троє зв'язаних робили спроби хоч якось вплинути на ситуацію. Пручалися, смикалися, стогнали. Але максимум, чого їм вдавалося досягти - це холодний погляд Злата, який інколи з під лоба дивився на них. Ями вийшли не надто глибокі, десь в коліно Злату. Закінчивши з третьою - підкинувши дров у багаття, Злат підійшов до Мобрея і знав тому пов'язку з рота.

- Послухай! Послухай! Хто б ти не був! Я знаю, що ти не з поліції! Чуєш?! Я віддам тобі свою долю! Я все віддам! Чуєш мене?! Ти мене чуєш?! - несамовито кричав Мобрей.
- Ну як тобі, подобається тут? - запитав Злат.
- Що?! Ти мене не чуєш! Послухай... Що ти збираєшся робити?! Я взагалі ні до чого... Це все вони, це Джод!

Це він вбив того водія, він! Я лише копав! Але ж це не злочин! Це не злочин! Чуєш?!

- Як тобі твій останній прихисток? Ти сам його обрав, - запитав знову холоднокровно Злат, показуючи Мобрею на одну із ям.
- Ні! Ти що! Ні! Я взагалі нічого не робив! Це все вони! - Мобрей показував на Джода і Дейзі, які тепер ще більше смикалися і мичали.
- Нічого не робив кажеш... Ну тоді тобі пощастило...
- Так?! О, це дуже правильно... Я...

І в цей момент Злат вмілим, різким рухом - абсолютно чітко - завдав удару точно в серце Мобрею. Той лише видав глухий звук, завмер. Злат притримував його рукою за плече. Таким же різки рухом - вийняв ножа, з якого капала кров - відпустив Мобрея. Той рухнув на землю. Затягнувши його в одну із ям, Злат розв'язав рота Дейзі.

- Ти що, виродок?! Що ти робиш?! Ти просто вбив його! За що?! Паскуда ти! А! А! - психічно кричала на все горло Дейзі.
- А тобі як? - запитав Злат.
- Відпусти, прошу... Не вбивай... Я ж нічого не робила поганого... Це помилка! Це велика помилка! Але я каюсь! Каюсь! - тепер вже істерично ридала Дейзі.
- Ніколи не мучав когось, знаєш... Не знаю, що це за відчуття... Навіть на полюванні намагаюсь вбити тварину відразу, ось як цього, - показуючи на Мобрей, промовив Злат.
- Будь-ласка, прошу..., - продовжували Дейзі.
- Але, життя така штука, що спробувати потрібно все, - промовив Злат і схопив Дейзі за волосся на голові. Джод в цей час просто завмер і з жахом дивився на Дейзі.

Злат, тримаючи в одній руці, міцно волосся Дейзі - а в іншій - ножа, якого прихопив із собою з кімнати. Це був той самий ніж, яким він вбив Мобрея, і яким Джод вбив водія. Тепер же цей ніж, ну майже плавним чином - знімав скальп з голови Дейзі. Той крик, жахливий і нестерпний, ті стогони та смикання... Все це супроводжувалося кров'ю, яка стікала прямо по обличчю Дейзі. В безпосередній момент знімання скальпу, Злат поглянув на Джода - і легко посміхнувся, підморгнувши тому. Закінчивши знімати скальп, який тримаючи в руці, Злат кинув в другу яму, - Злат поглянув на Дейзі, яка продовжувала нестерпно верещати - тут же встромив ножа їй точнісінько в серце. Вона миттєво затихла, і вже через кілька секунд лежала в другій ямі.

Поглянувши на Джода, Злат трішки постояв - а потім - підійшов до нього і розв'язав рота і йому.

- Слухай... Вони нічого не варті! Хрін з ними! Я б сам їх пришив! Але ти тільки вислухай! Є різні варіанти, я бачу ти вмілий! Заробиш чимало! Просто вислухай! Добре?! Просто вис...

В цей момент Злат нагнувшись до Джода - схопив його за вухо і тут же різким рухом відрізав його. Той заверещав як свиня. Відразу ж Злат вчинив так і іншим вухом. Джод якщо і намагався ще щось сказати, вже не міг цього зробити, знаходячись в криках і стогоні. Злат, взявши імпровізовану лопату - почав бити нею по колінах Джода, розбиваючи колінні чашечки. Джод - на деякі миті втрачав свідомість, потім знову приходив у себе і продовжував кричати, видаючи жахливі стогони і крики. Злат стояв і дивився на нього. Потім, нагнувшись, взяв того за шию ззаду і промовив:

- Знаєш, все було б добре. Все б у вас вийшло, напевно. Але... Вони і ти - просто опинились не в тому місці, не в той час...

Промовивши останнє слово - Злат різким рухом встромив ножа в серце Джоду. Той відразу ж затих, із розплющеними очима.

Скинувши і Джода у третю яму - Злат всіх трьох прикидав піщанистою землею, на половину із піску. Після того наклав всі можливі дошки, які були у погребі на ці с'як так загорнуті ями - Злат підпалив їх і почав підніматися нагору, з погребя. Зайшовши в кімнату - Злат - наклав кілька багать і з дров, і всі їх підпалив. Вже через хвилин десять чи то п'ятнадцять увесь будинок, який на половину був побудований колись із дерева - вже палав. Тріскіт від дощок, від балок - які розвалювалися - йшов луною по закинутому хуторі. Злат просто сидів на пенькові, і дивився на вогонь. Важко сказати скільки пройшло часу, але коли вогонь вже почав затихати, Злат встав та тихим кроком - попрямував до лісу, в напрямку дому.

Десь за кілометр від кінця лісу, Злат - помітив, як щось перебігло дорогу. Спочатку, подумав, що черговий заєць його дратує, але потім - свиснувши - побачив що це пес його малого сусіда. Той відразу впізнав Злата і радісно підбіг до нього. Злат позвав його з собою, і вони попрямували в село. Вже розвиднялося. Буря затихла. Сніг вже не йшов. Лише трохи рипів під ногами.

Зайшовши до будинку, Злат почув, що на кухоньці - гомоніли. Він заглянув туди - і побачив там двох хлопців, які сиділи з одного боку - і малого сусіда, який їм розповідав про Злата, що той часто допомагає і йому. Хлопці, звісно, вже були доволі дорослими, тому коли Злат заглянув, старший із них радісно вигукнув:

- О! Нарешті, ви повернулись! А ми от з вашим сусідом, чай п'ємо! Ми йому повідомили, що заблукали в лісі, коли гриби збирали.

- Хах, так, так... З грибами трохи не вийшло, але вже все добре... А ти що тут робиш, сусід? - звернувся з усмішкою до малого хлопця Злат.
- Я хотів запитати у тебе...
- Та дома він уже, знайшов я його! Можеш он сам вибігти на вулицю, поглянути!
- Справді?! - із захопленням вигукнув малий хлопець.
- Атож! Біжи!

Хлопець зіскочив із місця і міцно прижався до Злата, обнявши його. Потім, надівши шапку - побіг на вулицю.

- Все добре з вами? - запитав старший хлопець.
- Так, все чудово. Ви поїли м'яса вже?
- Ми вас чекали! - тут же перебив менший хлопець.
- Ну ви даєте! Ану бігом взялися за м'ясо! Це що ще ви таке придумали?!
- Ви були там? - дещо притишено запитав старший хлопець.
- Був. - відповів Злат.
- Знаєте... Вони погані люди.
- Всі ми погані, так само як і хороші..., - відповів Злат.
- Але не вбиваємо заради грошей!
- Може й так...
- Ми подумали з братом, що насправді - просто втекли від них - коли вони закопували тіло водія. Просто вибігли і бігли... А поки, їхали - вони нас трохи мучали... Але більше ми їх не бачили!

Злат лише легко усміхнувшись - кивнув до старшого хлопця. Менший вже брався за м'ясо. За вікном, малий хлопчик щось вигукував до свого пса, а на білосніжному снігу вже вигравало та виблискувало сонце.